

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)

31 päivänä tammikuuta 2024*

Sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu – Ympäristö – Direktiivi (EU) 2019/904 –
Oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kielto –
Sellaisen oikeussäännön, jolla annetaan yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeinen rikkominen –
Oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden ja oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen
tuotteiden välillä ei tehdä eroa – Vaikutustenarviointi – Yhdenvertainen kohtelu –
Suhteellisuus

Asiassa T-745/20,

Symphony Environmental Technologies plc, kotipaikka Borehamwood (Yhdistynyt kuningaskunta),

Symphony Environmental Ltd, kotipaikka Borehamwood,

edustajinaan P. Selley, solicitor, J. Holmes, KC, ja J. Williams, barrister-at-law,

kantajina,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään L. Visaggio, C. Ionescu Dima ja W. Kuzmienko,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään A. Maceroni ja M. Moore,

ja

Euroopan komissio, asiamiehinään R. Lindenthal ja L. Haasbeek,

vastaajina,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja Van der Woude sekä tuomarit D. Spielmann, V. Valančius, I. Gâlea (esittelevä tuomari) ja T. Tóth,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Kurme,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon 20.3.2023 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon tuomari Valančiusin toimikauden päätyttyä 26.9.2023 unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 22 artiklan ja 24 artiklan 1 kohdan,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Kantajat Symphony Environmental Technologies plc ja Symphony Environmental Ltd vaativat SEUT 268 artiklaan perustuvassa kanteessaan korvausta vahingosta, joka niille on väitetysti aiheutunut tiettyjen muovituotteiden ympäristövaikutuksen vähentämisestä 5.6.2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2019/904 (EUVL 2019, L 155, s. 1) 5 artiklan ja johdanto-osan 15 perustelukappaleen antamisesta siltä osin kuin mainitussa 5 artiklassa ja mainitussa johdanto-osan 15 perustelukappaleessa säädetty oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kieltä koskee oxo-biohajoavaa muovia.

I Asian tausta

- 2 Kantajat ovat Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautuneita yhtiöitä, joiden toimialana on tiettyjen erikoismuovituotteiden sekä näiden tuotteiden valmistuksessa käytettävien lisäaineiden ja väkevöitteiden kehittäminen, tuotanto ja kaupan pitäminen.
- 3 Väkevöite on polymeerikantoaineeseen sekoitettu useiden kemiallisten aineiden seos, joka toimitetaan rakeina muovituotteiden valmistajille, jotka sekoittavat sen polymeereihin, joita ne käyttävät tuotteidensa valmistamiseen.
- 4 Kantajien tuottamista väkevöitteistä yksi, jota ne pitävät kaupan tavaramerkillä d2w (jäljempänä d2w-väkevöite), sisältää lisäainetta, jonka kantajat väittävät edistävän sitä sisältävän muovin abiottista hajoamista ja myöhemmin, kun muovin käyttöikä on päättynyt, sen biologista hajoamista.
- 5 Oxo-hajoavalla muovilla tarkoitetaan direktiivin 2019/904 3 artiklan 3 kohdassa esitetyn määritelmän mukaan muovia, johon on lisätty yhtä tai useampaa lisäainetta, joka aiheuttaa hapettumisen kautta kyseisen muovin pilkkoutumisen mikrorakeiseksi tai sen kemiallisen hajoamisen.
- 6 Biohajoavalla muovilla tarkoitetaan mainitun direktiivin 3 artiklan 16 kohdan mukaan muovia, joka voi hajota fyysikaalisesti tai biologisesti siten, että se hajoaa lopulta hiilidioksidiksi, biomassaksi ja vedeksi.
- 7 Kantajien mukaan d2w-väkevöitteen sisältämän lisäaineen ansiosta sitä sisältävä muovi hajoaa hapettumisen kautta ainekseksi (oxo-hajoaminen), jonka molekyylipaino on niin pieni, että se voi assimiloitua mikro-organismeihin (biologinen hajoaminen). Kantajien näkemyksen mukaan kyseinen lisäaine mahdollistaa siis sitä sisältävän muovin muuntumisen biohajoavaksi materiaaliksi.

8 Direktiivi 2019/904 annettiin 5.6.2019.

9 Kyseisen direktiivin johdanto-osan 15 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”– Tämän direktiivin mukaisten markkinoille saattamista koskevien rajoitusten olisi katettava myös oxo-hajoavasta muovista valmistetut tuotteet, koska tällainen muovi ei ole aidosti biohajoavaa ja näin ollen lisää osaltaan mikromuovin aiheuttamaa ympäristön pilaantumista, ei ole kompostoitavaa, vaikuttaa kielteisesti perinteisen muovin kierrätykseen eikä tuota todistettua ympäristöhyötyä – –.”

10 Direktiivin 2019/904 5 artiklassa, jonka otsikkona on ”Markkinoille saattamisen rajoittaminen”, säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on kiellettävä liitteessä olevassa B osassa lueteltujen kertakäyttöisten muovituotteiden ja oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden saattaminen markkinoille.”

II Asianosaisten vaatimukset

11 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

- katsoo, että Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan komissio ovat SEUT 340 artiklan toisen kohdan ja/tai Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 3 kohdan mukaisessa sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa direktiivin 2019/904 5 artiklan ja johdanto-osan 15 perustelukappaleen antamisesta (siltä osin kuin kyseiset säännökset koskevat oxo-biohajoavaa muovia)
- velvoittaa parlamentin, neuvoston ja komission korvaamaan kantajille aiheutuneen vahingon – mukaan lukien tämän oikeudenkäynnin aikana aiheutunut mahdollinen lisävahinko ja/tai todennäköinen ennakoitavissa oleva vahinko – korkoineen, joiden suuruus määritetään tässä oikeudenkäynnissä
- toissijaisesti velvoittaa parlamentin, neuvoston ja komission esittämään tuomioistuimelle kohtuullisessa ajassa tässä asiassa annettavan tuomion julistamisen jälkeen asianosaisten sopiman korvauslaskelman tai – jos asianosaiset eivät pääse sovintoon – velvoittaa asianosaiset esittämään saman ajan kuluessa vaatimuksensa korvauksen suuruudesta
- joka tapauksessa velvoittaa parlamentin, neuvoston ja komission korvaamaan kantajille tässä oikeudenkäynnissä aiheutuneet kulut.

12 Parlamentti ja neuvosto vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

- hylkää kanteen
- velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- jättää kanteen tutkimatta siltä osin kuin se koskee komissiota ja joka tapauksessa hylkää kanteen perusteettomana

- velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

III Oikeudellinen arviointi

- 14 Kantajat vaativat nyt käsiteltävällä kanteella korvausta vahingosta, jonka ne katsovat kärsineensä direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevan kiellon vuoksi siltä osin kuin mainittu kiello koskee tuotteita, jotka on valmistettu muovista, jota ne nimittävät oxo-biohajoavaksi. Oxo-biohajoava muovi on kantajien väittämän mukaan muovilaji, joka hajoaa biologisesti paljon oxo-hajoavaa muovia nopeammin, koska siihen on lisätty hapettumista edistävää lisäainetta, jollaista sisältyy kantajien d2w-väkevöitteeseen. Koska kyseiset kolme toimielintä eivät ole erottaneet toisistaan oxo-hajoavaa muovia ja oxo-biohajoavaa muovia ja koska ne ovat tarvittaessa ulottaneet ensin mainituista valmistettuja tuotteita koskevan kiellon koskemaan viimeksi mainituista valmistettuja tuotteita, ne ovat kantajien mukaan rikkoneet riittävän ilmeisellä tavalla useita oikeussääntöjä, joilla on tarkoitus antaa oikeuksia yksityisille. Näin toimiessaan ne ovat aiheuttaneet kantajille vahinkoa. Kantajien mukaan tämän vahingon ja mainittujen toimielinten lainvastaisen toiminnan välillä on riittävän välitön syy-yhteys.
- 15 Asianomaiset kolme toimielintä väittävät, ettei yksikään kolmesta sopimussuhteen ulkopuolisen Euroopan unionin vastuun syntymisen edellytyksistä täyty, ja vaativat, että kanne on hylättävä. Ne väittävät erityisesti, ettei ole tarpeen tehdä eroa oxo-hajoavan muovin ja oxo-biohajoavan muovin välillä. Niiden mukaan kyseisillä kahdella ilmaisulla tarkoitetaan yhtä ja samaa muovilajia eli perinteistä muovia, johon on sekoitettu lisäainetta, joka hapettumisen kautta nopeuttaa sen pilkkoutumista tai kemiallista hajoamista hyvin hienojakoiseksi ainekseksi. Tämä muovilaji ei niiden mukaan ole kohtuullisessa ajassa aidosti biohajoavaa.

A Pyyntö tiettyjen tietojen poistamisesta yleisön saatavilta

- 16 Kantajat pyysivät 21.12.2020 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jättämässään erillisessä asiakirjassa unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 66 artiklan mukaisesti tiettyjen tietojen poistamista yleisön saatavilta liikesalaisuuden suojan varmistamiseksi niiden omien tietojen sekä kolmansien osapuolten tietojen osalta.
- 17 Kantajat esittivät 23.6.2021 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jättämässään erillisessä asiakirjassa toisen pyynnön tiettyjen tietojen poistamiseksi yleisön saatavilta työjärjestyksen 66 artiklan mukaisesti. Kyseinen pyyntö koskee niiden vastauksissa mainittuja tietoja, ja sen tarkoituksena on niin ikään varmistaa liikesalaisuuden suoja niiden omien tietojen ja kolmansien osapuolten tietojen osalta.
- 18 Kyseisissä pyynnöissä kantajat vaativat lähinnä seuraavan tyyppisten tietojen poistamista:
- oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevan kiellon seuraukset kantajien asiakkaille, sellaisina kuin ne esitetään erityisesti niiden edustajien antamissa lausunnoissa
  - arvio mainitun kiellon johdosta väitetysti aiheutuneen vahingon määrästä sekä tiedot, joihin tämä arvio perustuu, eli erityisesti kantajien tappioiden ja voittojen, kantajien markkinaosuuksien ja kantajien osakkeiden arvon kehitys

- muovin biologista hajoamista, oxo-hajoamista ja kompostoitumista koskevien eurooppalaisten, amerikkalaisten, brittiläisten ja kansainvälisten standardien teksti sekä muovin hajoamista ja biologista hajoamista koskeva sanasto.
- 19 Toisin kuin edellä olevassa 18 kohdassa mainittujen kahden ensimmäisen tietoluokan poistamista koskevalla pyynnöllä, jonka tarkoituksena on kantajien mukaan suojata niiden omia tietoja, kolmannen tietoluokan poistamista koskevalla pyynnöllä on tarkoitus suojata tietoja, joihin kolmansilla osapuolilla on omistusoikeuksia.
- 20 Tältä osin on muistettava, että sovittaessaan yhteen tuomioistuinten päätösten julkisuuden henkilötietojen suojaa ja liikesalaisuuksien suojaa koskevan oikeuden kanssa tuomioistuinten on kussakin yksittäistapauksessa pyrittävä löytämään asianmukainen tasapaino ottamalla SEUT 15 artiklaan kirjattujen periaatteiden mukaisesti huomioon myös yleisön oikeus siihen, että tuomioistuinten päätökset saatetaan kaikkien saataville (tuomio 27.4.2022, Sieć Badawcza Łukasiewicz – Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii v. komissio, T-4/20, EU:T:2022:242, 29 kohta).
- 21 Käsiteltävässä asiassa edellä 18 kohdassa mainittuihin kahteen ensimmäiseen luokkaan kuuluvia tietoja ei mainita tässä tuomiossa.
- 22 Kolmanteen luokkaan kuuluvista tiedoista tässä tuomiossa esitetään vain ne tiedot, jotka mainitaan myös komission sivustolla julkaistussa tutkimuksessa eli Eunomia Research & Consulting Ltd:n komission ympäristöasioiden pääosastolle huhtikuussa 2017 tekemässä tutkimuksessa, jonka otsikkona on ”The Impact of the Use of ’Oxo-degradable’ Plastic on the Environment” (”Oxo-hajoavan muovin käytön ympäristövaikutus”) (jäljempänä Eunomian tutkimus). Koska kyseisessä tutkimuksessa mainitut tiedot ovat jo julkisia, niiden poistaminen ei ole tarpeen liikesalaisuuden suojaamiseksi, toisin kuin kantajat väittävät.
- 23 Näin ollen ei ole perusteltua syytä hyväksyä kantajien vaatimuksia.

B Alustava huomautus

- 24 Ennen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten ja sen aineellisten perusteiden tarkastelua on aiheellista esittää terminologiaa koskeva huomautus.
- 25 Riidan asianosaiset käyttävät eri nimityksiä muovista, johon on lisätty hapettumista edistävää lisäainetta, jollaista sisältyy d2w-väkevöitteeseen. Kantajat nimittävät sitä ”oxo-biohajoavaksi muoviksi”, joka on niiden mukaan erotettava oxo-hajoavasta muovista, joka hajoaa biologisesti paljon hitaammin. Myös parlamentti käyttää kirjelmässään ilmaisua ”oxo-biohajoava muovi” mutta täsmentää, että kyseinen ilmaisu viittaa muoviin, jonka kantajat väittävät olevan biologisesti hajoavaa, mitä väitetään parlamentti ei hyväksy. Neuvosto käyttää ilmaisua ”PAC-muovi” muovista, joka sisältää hapettumista edistäviä lisäaineita (engl. pro-oxidant additive containing plastic). Komissio viittaa ”oxo-(bio)hajoavaan” muoviin ja vihjaa näin sulkeita käyttämällä epäilevänsä kyseisen muovilajin biohajoavuutta.
- 26 Valinta kyseisestä muovilajista käytettävien ilmaisujen välillä ei ole neutraali, sillä valinnalla voidaan ottaa kantaa kyseisen muovilajin biohajoavuuteen. Tässä tuomiossa on siis syytä käyttää mahdollisimman neutraalia termiä. Näin ollen lukuun ottamatta kohtia, joissa toistetaan asianosaisten väitteitä ja joissa säilytetään asianosaisten termivalinnat, ja direktiivin 2019/904 5

artiklaan tehtäviä viittauksia, joissa käytetään mainitussa artiklassa käytettyä ilmaisua ”oxo-hajoava muovi”, tässä tuomiossa käytetään ilmaisua ”hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi”.

C Tutkittavaksi ottaminen

- 27 Esittämättä muodollisesti työjärjestyksen 130 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitettä kanteen tutkimisen edellytysten puuttumisesta komissio väittää, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat siltä osin kuin kanne koskee komissiota.
- 28 Komissio väittää neuvoston tukemana, ettei se ole vastuussa direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevan kiellon lainvastaisuudesta. Se väittää yhtäältä, että direktiiviä 2019/904 ei antanut komissio vaan sen antoivat parlamentti ja neuvosto tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä SEUT 192 artiklan 1 kohdan mukaisesti, ja toisaalta, että mainittu kiello ei sisällynyt ehdotukseen, jonka se esitti parlamentille ja neuvostolle 28.5.2018 [COM(2018)340 final – 2018/0172(COD), jäljempänä direktiiviehdotus], vaan se sisällytettiin direktiiviin parlamentin tekemällä tarkistuksella, jonka neuvosto hyväksyi. Komissio painottaa myös, ettei se voinut peruuttaa ehdotustaan, koska tällaisen peruutuksen edellytykset eivät tässä tapauksessa täyttyneet.
- 29 Komissio katsoo vielä, ettei se, että se aloitti ja myöhemmin lopetti kemikaalien rekisteröinnistä, arvioinnista, lupamenettelyistä ja rajoituksista (REACH), Euroopan kemikaaliviraston perustamisesta, direktiivin 1999/45/EY muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 793/93, komission asetuksen (EY) N:o 1488/94, neuvoston direktiivin 76/769/ETY ja komission direktiivien 91/155/ETY, 93/67/ETY, 93/105/EY ja 2000/21/EY kumoamisesta 18.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1907/2006 (EUVL 2006, L 396, s. 1; jäljempänä REACH-asetus) 68–73 artiklan mukaisen rajoitusmenettelyn, eikä se, että vaikutustenarviointi on ollut – jos oletetaan se toteen näytetyksi – puutteellinen ja että komissio on laiminlyönyt todisteiden tutkimiseen ja arviointiin liittyviä velvoitteitaan, johda siihen, että sen voitaisiin katsoa olevan vastuussa direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetystä markkinoille saattamista koskevasta kiellosta.
- 30 Kantajat kiistävät tämän tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisen.
- 31 Oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun kumoamiskanteella tai laiminlyöntikanteella vaaditaan sen toteamista, että oikeudellisesti sitova toimi on lainvastainen tai että tällainen toimi on jätetty toteuttamatta, vahingonkorvauskanteen tarkoituksena on unionin toimielimen tai laitoksen syyksi luettavan lainvastaisen toimen tai lainvastaisen menettelyn aiheuttaman vahingon korvaaminen (tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 55 kohta ja tuomio 23.5.2019, Steinhoff ym. v. EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, 51 kohta).
- 32 Koska siis direktiivin 2019/904 ovat SEUT 294 artiklan mukaisesti antaneet parlamentti ja neuvosto, sillä ei ole merkitystä, ettei komissio ole toteuttanut oikeudellisesti sitovaa tointa. Jotta komission voidaan katsoa aiheuttaneen unionin vastuun tai myötävaikuttaneen sen syntymiseen, riittää, että sen syyksi luetaan lainvastainen toimi, myös sellainen, joka ei ole oikeudellisesti sitova, tai lainvastainen menettely.

- 33 On totta, ettei tällaista tointa tai menettelyä voida tunnistaa direktiiviehdotuksesta. Mainitun ehdotuksen 5 artiklassa säädetään ainoastaan, että ”jäsenvaltioiden on kiellettävä liitteen B osassa lueteltujen kertakäyttöisten muovituotteiden saattaminen markkinoille”, eikä mainitun liitteen B osassa viitata kertaakaan oxo-hajoavaan muoviin.
- 34 Kantajat moittivat kuitenkin komissiota menettelystä, jolla se 19.12.2018 saavutetun toimielinten välisen kompromissin yhteydessä ilmoitti, että se ”hyväksyy kaikki [sen direktiiviehdotukseen] tehdyt tarkistukset”. Tältä osin on syytä täsmentää, että oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden kieltäminen sisällytettiin mainittuun direktiiviehdotukseen parlamentin 24.10.2018 tekemällä tarkistuksella nro 83 [COM(2018)0340 – C8-0218/2018 – 2018/0172(COD), jäljempänä parlamentin tekemä tarkistus]. Kyseiset kolme toimielintä sopivat sitten osana mainittua kompromissia, että kyseinen muutos sisällytetään tulevan direktiivin tekstiin. Komissio ilmoitti tuolloin hyväksyvänsä kaikki tarkistukset.
- 35 Kantajat moittivat komissiota myös siitä, että se pyysi 30.4.2019 päivätyllä kirjeellä (jäljempänä 30.4.2019 päivätty kirje) Euroopan kemikaalivirastoa (ECHA) lopettamaan virastossa käynnissä olleen rajoitusmenettelyn, joka koski hapettumista edistävää lisäainetta sisältäviä muoveja. Kantajien mukaan on niin, että jos ECHA olisi saattanut asianomaisen menettelyn päätökseen ja jos se olisi eritoten laatinut asiakirja-aineiston, kuten REACH-asetuksen 69 artiklan 1 kohdassa säädetään, kyseiset kolme toimielintä olisivat niiden tietoon näin saatettujen lisätietojen perusteella toteuttaneet hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin osalta muita toimenpiteitä kuin markkinoille saattamista koskevan kiellon tai jopa pidättäytyneet toteuttamasta minkäänlaisia toimenpiteitä.
- 36 Lisäksi kantajat moittivat komissiota myös siitä, ettei se tehnyt vaikutustenarviointia, joka olisi koskenut nimenomaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia ja tällaisesta muovista valmistettuja tuotteita, sekä siitä, ettei se etsinyt taikka ottanut huomioon merkityksellistä näyttöä kyseisestä muovista ja sen ympäristölle ja ihmisten terveydelle aiheuttamasta riskistä. Kantajien näkemyksen mukaan kyseiset kolme toimielintä olisivat muuttaneet arviotaan, jos niillä olisi ollut käytettävissään lisätietoja.
- 37 Kysymys siitä, ovatko edellä 34–36 kohdassa mainitut menettelytavat lainvastaisia, ja kysymys siitä, olisivatko parlamentti ja neuvosto ilman asianomaisia menettelytapoja kuitenkin kieltäneet hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen, koskevat sen tapahtuman, johon vastuu perustuu, ja tämän tapahtuman ja väitetyn vahingon välisen syy-yhteyden määrittämistä. Kysymykset, jotka koskevat sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymisen välttämättömien edellytysten tutkimista, kuten sen tapahtuman, johon vastuu perustuu, ja syy-yhteyden määrittämistä, liittyvät käsiteltävän kanteen asiakysymyksen tutkintaan, eikä niillä näin ollen ole merkitystä sen tutkittavaksi ottamisen edellytysten arvioinnin kannalta (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 23.5.2019, Steinhoff ym. v. EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, 42–47 kohta).
- 38 Näin ollen on hylättävä komission väite, jonka mukaan kanne olisi jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee komissiota.

D Asiakysymys

- 39 Aluksi on muistutettava, että SEUT 340 artiklan toisen kohdan mukaan sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella unioni korvaa toimielintensä tai henkilöstönsä tehtäviään suorittaessaan aiheuttamat vahingot jäsenvaltioiden lainsäädännön yhteisten yleisten periaatteiden mukaisesti.
- 40 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntyminen edellyttää kaikkien seuraavien edellytysten täyttymistä: oikeussäännön, jonka tarkoituksena on antaa yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeinen rikkominen, vahingon tosiasiallinen syntyminen ja syy-yhteyden olemassaolo toimen antajalla olevan velvollisuuden laiminlyönnin ja vahinkoa kärsineille henkilöille aiheutuneen vahingon välillä (ks. tuomio 10.9.2019, HTTS v. neuvosto, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 41 Jos jokin näistä edellytyksistä jää täyttymättä, kanne on kokonaisuudessaan hylättävä, eikä sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun muita edellytyksiä ole tarpeen tutkia. Unionin tuomioistuimilla ei myöskään ole velvollisuutta tutkia näitä edellytyksiä määrättyssä järjestyksessä (ks. vastaavasti tuomio 9.9.1999, Lucaccioni v. komissio, C-257/98 P, EU:C:1999:402, 13, 63 ja 64 kohta ja tuomio 5.9.2019, Euroopan unioni v. Guardian Europe ja Guardian Europe v. Euroopan unioni, C-447/17 P ja C-479/17 P, EU:C:2019:672, 148 kohta).
- 42 Näistä edellytyksistä ensimmäisestä unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että oikeussäännön, jolla on tarkoitus antaa oikeuksia yksityisille, riittävän ilmeinen rikkominen on kyseessä, kun asianomainen toimielin on rikkonut selvällä ja vakavalla tavalla sen harkintavallalle asetettuja rajoja, ja että tämän osalta on otettava huomioon muun muassa rikotun säännön selkeys ja täsmällisyys sekä rikotussa säännössä unionin viranomaiselle annetun harkintavallan laajuus (tuomio 30.5.2017, Safa Nicu Sepahan v. neuvosto, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 30 kohta ja tuomio 10.9.2019, HTTS v. neuvosto, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 33 kohta).
- 43 Tässä yhteydessä nyt käsiteltävässä asiassa on aiheellista täsmentää, että mahdollisen kyseisten oikeussääntöjen riittävän ilmeisen rikkomisen on perustuttava siihen, että sen laajan harkintavallan rajoja, joka unionin lainsäätäjällä on SEUT 191 ja SEUT 192 artiklan mukaisen ympäristöasioita koskevan toimivaltansa käyttämisessä, on rikottu selvällä ja vakavalla tavalla. Tämän harkintavallan käyttö edellyttää yhtäältä sitä, että unionin lainsäätäjä ennakoi ja arvioi luonteeltaan monitahoista ja epävarmaa ekologista, tieteellistä, teknistä ja taloudellista kehitystä ja toisaalta vertailee ja sovittelee SEUT 191 artiklassa tarkoitettuja tavoitteita, periaatteita ja intressejä (tuomio 2.3.2010, Arcelor v. parlamentti ja neuvosto, T-16/04, EU:T:2010:54, 143 kohta).
- 44 Ensiksi on arvioitava, täyttyykö ensimmäinen unionin vastuun syntymisen edellytys.
- 45 Tältä osin kantajat esittävät viisi lainvastaisuusväitettä, jotka koskevat ensinnäkin REACH-asetuksen 68–73 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista, toiseksi paremmasta lainsäädännöstä 13.4.2016 tehdyn parlamentin, neuvoston ja komission välisen toimielinten sopimuksen (EUVL 2016, L 123, s. 1; jäljempänä toimielinten välinen sopimus) 12 ja 14–16 kohdan riittävän ilmeistä rikkomista, kolmanneksi SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen riittävän ilmeistä loukkaamista ja SEUT 191 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista sekä ilmeisiä arviointivirheitä, neljänneksi yhdenvertaisen kohtelun yleisen periaatteen riittävän ilmeistä loukkaamista ja viidenneksi perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklan ja 41 artiklan 1 kohdan ja SEUT 49 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista.

1. Ensimmäinen lainvastaisuusväite, joka koskee REACH-asetuksen 68–73 artiklan rikkomista

- 46 Ensimmäisessä lainvastaisuusväitteessään kantajat väittävät, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kieltö annettiin kiertämällä REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädettyä rajoitusmenettelyä. Ne korostavat tältä osin, että rajoitusmenettely oli käynnissä ECHAssa silloin, kun parlamentti hyväksyi – ottamatta kyseistä menettelyä millään tavoin huomioon – tarkistuksen, jolla oxo-hajoavasta muovista valmistetut tuotteet lisättiin niiden tuotteiden joukkoon, joiden markkinoille saattaminen direktiiviehdotuksessa kiellettiin. Mainittu menettely oli niiden mukaan yhä kesken silloin, kun parlamentti ja neuvosto sopivat kyseisestä tarkistuksesta ja kun parlamentti hyväksyi kyseisen tarkistuksen sisältävän lainsäädäntöpäätöslauselman.
- 47 Kantajien mukaan direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty kieltö annettiin näin ollen ilman, että kyseiset kolme toimielintä olisivat arvioineet asianmukaisesti sitä, muodostaako oxo-hajoava muovi ihmisten terveydelle tai ympäristölle ”vaaran, jota ei voida hyväksyä ja johon on puututtava [unionin] tasolla”, ilman, että ne ”[olisivat ottaneet] huomioon rajoituksen sosioekonomista vaikutusta, mukaan lukien vaihtoehtojen saatavuus”, kuten REACH-asetuksen 68 artiklan 1 kohdassa edellytetään, ja ilman, että kantajia itseään olisi kehoitettu esittämään ECHAlle huomioitaan mainitun asetuksen 69 artiklan 6 kohdan mukaisesti. Näin ollen mainittu kieltö annettiin ennaikaisesti ja lainvastaisesti.
- 48 Kantajien kannan mukaan kiertämällä REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädettyä rajoitusmenettelyä tilanteessa, jossa ainoastaan ECHA on teknisesti toimivaltainen tutkimaan ja määrittämään, ovatko oxo-hajoava muovi ja oxo-biohajoava muovi ympäristön kannalta perusteltuja, kyseiset kolme toimielintä syyllistyivät REACH-asetuksen 68–73 artiklan riittävän ilmeiseen rikkomiseen. Tämän lisäksi kantajat korostavat, että mainitussa asetuksessa annetaan oikeuksia yksityisille, sillä sen 69 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ECHA kehottaa kaikkia, joiden etuja asia koskee, esittämään asiakirja-aineistoja ja ehdotettuja rajoituksia koskevia huomioita sekä esittämään sille sosioekonomisen analyysin.
- 49 Parlamentti, neuvosto ja komissio kiistävät kantajien väitteet.
- 50 Tältä osin on täsmennettävä, että REACH-asetuksen 68 artiklan 1 kohdan mukaan on niin, että kun jonkin aineen valmistus, käyttö tai markkinoille saattaminen aiheuttaa ihmisten terveydelle tai ympäristölle vaaran, jota ei voida hyväksyä ja johon on puututtava unionin tasolla, mainittuihin valmistukseen, käyttöön ja markkinoille saattamiseen voidaan kohdistaa rajoituksia. Nämä rajoitukset kirjataan mainitun asetuksen liitteeseen XVII.
- 51 Tätä varten REACH-asetuksen 69 artiklan mukaan komissio voi pyytää ECHAa valmistelemaan asiakirja-aineiston. Jos kyseisestä asiakirja-aineistosta käy ilmi, että unionin tason toimet ovat tarpeen, ECHA ehdottaa rajoituksia 12 kuukauden kuluessa komission pyynnön vastaanottamisesta. Asiakirja-aineisto julkaistaan tämän jälkeen ECHAN verkkosivustolla yhdessä ECHAN tekemien rajoitusehdotusten kanssa, ja niitä, joiden etuja asia koskee, kehoitetaan esittämään ECHAlle huomionsa.

- 52 REACH-asetuksen 70 ja 71 artiklan mukaisesti ECHAN riskinarviointikomitea antaa tämän jälkeen lausunnon asiakirja-aineistosta yhdeksän kuukauden kuluessa aineiston julkaisemisesta ja ECHAN sosioekonomisesta analyysistä vastaava komitea antaa siitä lausuntonsa 12 kuukauden kuluessa sen julkaisemisesta. Nämä kaksi lausuntoa toimitetaan komissiolle ja julkaistaan ECHAN verkkosivustolla mainitun asetuksen 72 artiklan mukaisesti.
- 53 Mikäli REACH-asetuksen 68 artiklan 1 kohdassa säädetty edellytykset täyttyvät, komissio valmistelee kyseisen asetuksen liitettä XVII koskevan muutosehdotuksen mainitun asetuksen 73 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Lopullinen päätös tehdään valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen saman asetuksen 73 artiklan 2 kohdan ja 133 artiklan 4 kohdan mukaisesti.
- 54 Nyt käsiteltävässä asiassa tällainen menettely aloitettiin, mutta sitä ei saatettu päätökseen.
- 55 Komissio pyysi 22.12.2017 päivätyllä kirjeellä ECHAa valmistelemaan oxo-hajoavia muoveja koskevan asiakirja-aineiston REACH-asetuksen 69 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Komissio ja ECHA sopivat myöhemmin mainitun asiakirja-aineiston esittämisen lykkäämisestä heinäkuun 2019 loppuun, jotta ne, joiden etuja asia koskee, voisivat esittää ECHAlle lisätietoja, kuten ECHAN työntekijän 30.10.2018 kantajille lähettämästä sähköpostiviestistä ilmenee. Kuten edellä 35 kohdassa mainittiin, komissio pyysi kuitenkin myöhemmin 30.4.2019 päivätyllä kirjeellä ECHAa lopettamaan kyseisen asiakirja-aineiston valmistelun sillä perusteella, etteivät REACH-asetuksen mukaiset toimenpiteet olleet enää tarpeellisia, koska oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen kieltämisestä oli saavutettu 19.12.2018 toimielinten välinen kompromissi tiettyjen muovituotteiden ympäristövaikutuksen vähentämistä koskevan direktiivin valmistelemisen yhteydessä.
- 56 Kuten direktiivin 2019/904 johdanto-osasta ilmenee, oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kieltäminen annettiin siis SEUT 294 artiklassa säädettyä tavallista lainsäätämistä noudattaen.
- 57 Kantajat väittävät, että kun kyseiset kolme toimielintä antoivat direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn kiellon odottamatta meneillään olleen rajoitusmenettelyn tulosta, ne kiersivät REACH-asetuksen 68–73 artiklaa. Mainittu kieltäminen annettiin niiden mukaan ennen aikaisesti ja lainvastaisesti ilman, että ECHA, jolla on, toisin kuin kyseisillä toimielimillä, tieteellistä asiantuntemusta tältä alalta, oli voinut saattaa kyseisten toimielinten tietoon kokoamansa tiedot, ja ilman, että ECHA oli kuullut kantajia. Kantajien mukaan tällainen menettelytapa rikkoo riittävän ilmeisellä tavalla REACH-asetuksen 68–73 artiklaa, joiden tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille.
- 58 Tällaista väitettä ei voida hyväksyä, koska yhtäältä REACH-asetuksen 68–73 artiklaa ei ole rikottu ja toisaalta mainitut artiklat eivät ole oikeussääntöjä, joiden tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille.
- 59 Ensinnäkään ei voida katsoa, että oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kieltäminen pitäisi antaa REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädettyä rajoitusmenettelyä noudattaen.

- 60 Direktiivin 2019/904 antamisessa noudatettiin SEUT 294 artiklassa säädettyä tavallista lainsäätämisyjärjestystä. Lisäksi kyseisen direktiivin johdanto-osassa todetaan, että sen oikeusperustana on SEUT 192 artiklan 1 kohta. Kyseisessä artiklassa säädetään, että parlamentti ja neuvosto tekevät ratkaisunsa tavallista lainsäätämisyjärjestystä noudattaen.
- 61 Tämän lisäksi REACH-asetuksen 2 artiklan 4 kohdassa säädetään, että kyseistä asetusta ”sovelletaan rajoittamatta seuraavan lainsäädännön soveltamista: – – ympäristöä koskeva [unionin] lainsäädäntö, johon sisältyvät” useat asetuksessa luetellut direktiivit. Mainitussa asetuksessa siis nimenomaisesti edellytetään ympäristönsuojelua koskevien unionin säädösten soveltamista. Direktiivi 2019/904 ei tosin kuulu REACH-asetuksen 2 artiklan 4 kohdassa lueteltuihin säädöksiin. Kyseinen direktiivi annettiin kuitenkin vasta kyseisen asetuksen antamisen jälkeen. Lisäksi ilmaisun ”johon sisältyvät” käyttäminen osoittaa, ettei kyseisessä artiklassa esitetty luettelo ole tyhjentävä.
- 62 Toisekseen ei myöskään voida katsoa, että kyseiset kolme toimielintä olisivat olleet velvollisia – elleivät sitten noudattamaan REACH-asetuksen 68–73 artiklan mukaista rajoitusmenettelyä – ainakin odottamaan meneillään olleen rajoitusmenettelyn tulosta ennen direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn kiellon antamista.
- 63 Komissiolle SEU 17 artiklan 2 kohdassa ja SEUT 289 artiklassa annettu lainsäädäntöaloitevalta merkitsee nimittäin sitä, että lainsäädäntöehdotuksen antamisesta tai antamatta jättämisestä päättäminen ja kyseisen ehdotuksen kohteesta, päämäärästä ja sisällöstä päättäminen ovat komission tehtäviä (tuomio 6.9.2017, Slovakia ja Unkari v. neuvosto, C-643/15 ja C-647/15, EU:C:2017:631, 146 kohta).
- 64 Lisäksi SEU 14 artiklan 1 kohdassa ja SEU 16 artiklan 1 kohdassa parlamentille ja neuvostolle varattu lainsäädäntövalta merkitsee sitä, että on yksinomaan näiden toimielinten tehtävä määrittää lainsäädäntötoimen sisältö (tuomio 21.6.2018, Puola v. parlamentti ja neuvosto, C-5/16, EU:C:2018:483, 84 kohta).
- 65 Näin ollen, jos komissio, parlamentti ja neuvosto pakotettaisiin odottamaan REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädetyn rajoitusmenettelyn tulosta ennen kuin komissio voisi antaa direktiiviehdotuksen ja ennen kuin parlamentti ja neuvosto voisivat hyväksyä tarkistuksen, jolla asianomaiseen ehdotukseen sisällytetään oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kielto, tällä rajoitettaisiin komission lainsäädäntöaloitevaltaa ja parlamentin ja neuvoston lainsäädäntövaltaa.
- 66 Kolmanneksi direktiivin 2019/904 lainmukaisuutta ei voida tutkia REACH-asetuksen perusteella.
- 67 Oikeuskäytännön mukaan unionin lainsäädäntötoimen aineellista lainmukaisuutta ei voida tutkia suhteessa hierarkkisesti samantasoiseen unionin toimeen, paitsi jos se on annettu tämän perusteella tai jommassakummassa näistä toimista on nimenomaisesti säädetty, että toinen niistä on hierarkkisesti toiseen nähden ylempällä tasolla (tuomio 22.2.2022, Stichting Rookpreventie Jeugd ym., C-160/20, EU:C:2022:101, 38 kohta).
- 68 SEUT 289 artiklan 1 ja 3 kohdasta ilmenee, että tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset ovat lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäviä säädöksiä. Tämä pätee, kuten edellä 56 kohdassa on todettu, direktiiviin 2019/904. REACH-asetuksen oikeusperustana on EY 95 artikla, jossa määrättiin EY 251 artiklassa kuvatun yhteispäätösmenettelyn soveltamisesta. SEUT 294 artiklassa määritelty tavallinen lainsäätämisyjärjestys vastaa kuitenkin

pääosin yhteispäätösmenettelyä (määräys 6.9.2011, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. parlamentti ja neuvosto, T-18/10, EU:T:2011:419, 61 kohta), joten REACH-asetusta on myös pidettävä lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävänä säädöksenä. Näin ollen direktiiviä 2019/904 ja REACH-asetusta on pidettävä hierarkkisesti samantasoisina unionin toimina (ks. analogisesti tuomio 22.2.2022, Stichting Rookpreventie Jeugd ym., C-160/20, EU:C:2022:101, 38 kohta).

- 69 Direktiiviä 2019/904 ei myöskään ole annettu REACH-asetuksen perusteella.
- 70 Lisäksi, koska REACH-asetuksen 2 artiklan 4 kohdassa todetaan, kuten edellä 61 kohdassa on mainittu, että sitä sovelletaan rajoittamatta ympäristöä koskevan unionin lainsäädännön soveltamista, on selvää, ettei asetuksessa säädetä, että se olisi hierarkkisesti ylemmällä tasolla mainittuun lainsäädäntöön, kuten direktiiviin 2019/904, nähden. Mainitussa direktiivissä ei myöskään säädetä, että REACH-asetus olisi hierarkkisesti ylemmällä tasolla sen säännöksiin nähden.
- 71 Edellä 59–70 kohdassa esitetystä seuraa, etteivät kyseiset kolme toimielintä ole rikkoneet REACH-asetuksen 68–73 artiklaa.
- 72 Koska kyseisiä säännöksiä ei ole rikottu, ei ole tarpeen tutkia, onko tämä rikkominen riittävän ilmeinen, kuten edellä 42 kohdassa mainitussa unionin vastuun syntymisen ensimmäistä edellytystä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään.
- 73 REACH-asetuksen 68–73 artiklaa ei missään tapauksessa voida pitää oikeussääntöinä, joiden tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille.
- 74 Tältä osin kantajat vetoavat REACH-asetuksen 69 artiklan 6 kohtaan, jossa säädetään, että ECHA kehottaa kaikkia, joiden etuja asia koskee, esittämään sille kuuden kuukauden kuluessa asiakirja-aineiston julkaisemisesta sitä ja ehdotettuja rajoituksia koskevat huomionsa sekä sosioekonomisen analyysin tai kaikki tiedot, joista voi olla hyötyä tällaisessa analyysissä. Kantajien näkemyksen mukaan kyseisessä säännöksessä annetaan yksityisille oikeus siihen, että niiden näkemykset otetaan huomioon ennen rajoituksen hyväksymistä.
- 75 Lisäksi REACH-asetuksen 71 artiklan 1 kohdan mukaisesti ECHA kehottaa kaikkia, joiden etuja asia koskee, esittämään huomionsa sosioekonomisesta analyysistä vastaavan komitean lausuntoluonnoksesta.
- 76 On totta, että oikeus tulla kuulluksi on oikeussääntö, jolla on tarkoitus antaa oikeuksia yksityisille (tuomio 28.10.2021, Vialto Consulting v. komissio, C-650/19 P, EU:C:2021:879, 140 kohta).
- 77 Mikään REACH-asetuksen 68–73 artiklaan sisältyvistä säännöksistä ei kuitenkaan varsinaisesti takaa niille, joiden etuja asia koskee, oikeutta tulla kuulluksi. Etenkään se, että mainitun asetuksen 69 artiklan 6 kohdan a alakohdassa ja 71 artiklan 1 kohdassa säädetään julkisesta kuulemisesta, ei aseta kyseenalaiseksi sitä, ettei ECHA eikä komissio ole velvollinen kuulemaan yksityistä, jota REACH-asetuksen liitteen XVII muuttaminen saattaa koskea, mainitun julkisen kuulemisen lisäksi (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 25.9.2015, VECCO ym. v. komissio, T-360/13, EU:T:2015:695, 81 ja 82 kohta).
- 78 Ensimmäinen lainvastaisuusväite on näin ollen hylättävä.

2. Toinen lainvastaisuusväite, joka koskee toimielinten välisen sopimuksen 12 ja 14–16 kohdan riittävän ilmeistä rikkomista

- 79 Toisessa lainvastaisuusväitteessään kantajat väittävät, että kyseiset kolme toimielintä rikkoivat toimielinten välisen sopimuksen 12 ja 14–16 kohtaa, sillä ne eivät tehneet vaikutustenarviointia direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetystä oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevasta kiellosta. Direktiiviehdotuksen liitteenä ollut vaikutustenarviointi koski ainoastaan kalastusvälineitä ja mainitun ehdotuksen liitteen B osassa lueteltuja kertakäyttöisiä muovituotteita, joihin oxo-hajoavat muovit eivät kuulu. Kantajien mukaan parlamentti ja neuvosto rikkoivat toimielinten välisen sopimuksen 15 kohtaa ja komissio rikkoi kyseisen sopimuksen 16 kohtaa, koska ne eivät tehneet vaikutustenarviointia parlamentin direktiiviehdotukseen tekemästä tarkistuksesta eivätkä täydentäneet alkuperäistä vaikutustenarviointia.
- 80 Kantajat myöntävät, että komission tekemä vaikutustenarviointi ei sido parlamenttia ja neuvostoa ja että kyseisillä kolmella toimielimellä on tiettyä harkintavaltaa, kun ne päättävät, onko komission esittämän direktiiviehdotuksen tarkistusten yhteydessä tarpeen tehdä täydentävä vaikutustenarviointi. Ne kuitenkin korostavat, että vaikutustenarvioinnin tekemättä jättäminen on poikkeus ja sen tekeminen on sääntö. Käsiteltävässä tapauksessa kyseisten kolmen toimielimen olisi niiden mukaan pitänyt tehdä vaikutustenarviointi oxo-hajoavista muoveista, koska niillä ei ollut näistä riittävää tieteellistä näyttöä. Näin ollen mainitut toimielimet ovat kantajien mukaan rikkoneet riittävän ilmeisellä tavalla toimielinten välistä sopimusta, jolla annetaan oikeuksia yksityisille.
- 81 Parlamentti, neuvosto ja komissio kiistävät kantajien väitteet.
- 82 Kantajien väitteitä ei voida hyväksyä. Yhtäältä toimielinten välistä sopimusta ei ole rikottu, ja toisaalta kyseisen sopimuksen määräysten ei voida katsoa olevan sellaisia, että niiden tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille.
- 83 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että komissio teki direktiiviehdotuksestaan vaikutustenarvioinnin. Mainitussa vaikutustenarvioinnissa ei kuitenkaan käsitelty oxo-hajoavaa muovia.
- 84 On kiistatonta, ettei parlamentin tarkistuksen hyväksymiseen liittynyt kyseistä muovilajia koskevaa vaikutustenarviointia.
- 85 Näin ollen on tutkittava, velvoitetaanko kyseiset kolme toimielintä tai jokin näistä toimielimistä toimielinten välisen sopimuksen 12 ja 14–16 kohdassa tekemään vaikutustenarviointi nimenomaisesti parlamentin tarkistuksen osalta.
- 86 Asianomaisten kohtien sanamuodosta käy selvästi ilmi, ettei näin ole.
- 87 Toimielinten välisen sopimuksen 12 kohdassa todetaan erityisesti, että vaikutustenarviointien tarkoituksena on auttaa parlamenttia, neuvostoa ja komissiota tekemään tietoon perustuvia päätöksiä mutta että ne eivät korvaa poliittisia päätöksiä demokraattisessa päätöksentekoprosessissa.

- 88 Mainitun sopimuksen 13 kohdan mukaan komissio tekee vaikutustenarviointeja erityisesti sellaisista lainsäädäntöaloitteista, joilla odotetaan olevan merkittäviä taloudellisia, sosiaalisia tai ympäristövaikutuksia.
- 89 Saman sopimuksen 14 kohdassa todetaan, että parlamentti ja neuvosto ottavat komission vaikutustenarvioinnit täysimääräisesti huomioon.
- 90 Oikeuskäytännön mukaan vaikutustenarviointi ei kuitenkaan sido parlamenttia eikä neuvostoa, joten unionin lainsäätäjät on edelleen vapaa toteuttamaan muita kuin asianomaisessa vaikutustenarvioinnissa kyseessä olleita toimenpiteitä (tuomio 4.5.2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, 65 kohta).
- 91 Lisäksi toimielinten välisen sopimuksen 15 kohdan mukaan parlamentti ja neuvosto tekevät vaikutustenarviointeja komission ehdotukseen esittämistään olennaisista muutoksista, jos ne katsovat sen lainsäädäntöprosessin kannalta asianmukaiseksi ja tarpeelliseksi. Saman 15 kohdan mukaan kunkin toimielimen on määriteltävä, mitä ”olennaisella” muutoksella tarkoitetaan.
- 92 Oikeuskäytännön mukaan toimielinten välisen sopimuksen 15 kohtaan ei kuitenkaan sisälly mitään parlamenttia ja neuvostoa sitovaa velvoitetta. Kyseisessä kohdassa määrätään ainoastaan mahdollisuudesta suorittaa vaikutustenarvioinnin ajan tasalle saattaminen, jos parlamentti ja neuvosto ”katsovat sen lainsäädäntöprosessin kannalta asianmukaiseksi ja tarpeelliseksi” (tuomio 13.3.2019, Puola v. parlamentti ja neuvosto, C-128/17, EU:C:2019:194, 43 kohta).
- 93 Nyt käsiteltävässä tapauksessa sekä parlamentti että neuvosto väittävät, että niillä oli käytettävissään riittävästi tieteellisiä tietoja ja ettei tällainen ajan tasalle saattaminen ollut näin ollen tarpeen. Näin ollen niitä ei voida moittia siitä, etteivät ne arvioineet parlamentin tarkistuksen vaikutuksia.
- 94 Sen osalta, että komission väitetään virheellisesti jättäneen ryhtymättä toimenpiteisiin, on syytä huomauttaa, että toimielinten välisen sopimuksen 16 kohdassa todetaan, että komissio ”voi” omasta aloitteestaan tai parlamentin tai neuvoston pyynnöstä täydentää omaa vaikutustenarviointiaan tai tehdä muuta tarpeelliseksi katsomaansa analysointityötä. Mainitun 16 kohdan sanamuodosta käy selvästi ilmi, ettei siinä mitenkään velvoiteta komissiota ryhtymään vaikutustenarvioinnin ajan tasalle saattamiseen. Näin ollen sitä ei voida moittia siitä, ettei se ole ryhtynyt tähän parlamentin tarkistuksen huomioon ottamiseksi.
- 95 Edellä esitetystä seuraa, etteivät kyseiset kolme toimielintä ole rikkoneet toimielinten välisen sopimuksen 12 ja 14–16 kohtaa.
- 96 Koska tällaista rikkomista ei ole tapahtunut, ei ole tarpeellista tutkia sitä, onko tämä rikkominen riittävän ilmeinen, kuten edellä 42 kohdassa mainitussa unionin vastuun syntymisen ensimmäistä edellytystä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään.
- 97 Toiseksi on joka tapauksessa niin, ettei toimielinten välisen sopimuksen 12 ja 14–16 kohdan tarkoituksena voida katsoa olevan oikeuksien antaminen yksityisille, koska, kuten mainitussa 12 kohdassa täsmennetään, vaikutustenarviointien tarkoituksena on auttaa kyseisiä kolmea toimielintä tekemään tietoon perustuvia päätöksiä.
- 98 Toinen lainvastaisuusväite on näin ollen hylättävä.

3. Kolmas lainvastaisuusväite, joka koskee SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen riittävän ilmeistä loukkaamista ja SEUT 191 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista sekä ilmeisiä arviointivirheitä

- 99 Kolmannessa lainvastaisuusväitteessään kantajat väittävät, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty kieltä on siltä osin, kuin se koskee oxo-biohajoavaa muovia, SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen ja SEUT 191 artiklan vastainen ja että se perustuu ilmeisiin arviointivirheisiin. Näin ollen, kun kyseiset kolme toimielintä antoivat mainitun kiellon, ne syyllistyivät kantajien mukaan sellaisten oikeussääntöjen, joiden tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille, riittävän ilmeiseen rikkomiseen.
- 100 Tämä väite jakautuu kolmeen osaan.
- 101 Ensimmäisessä osassa kantajat väittävät, että kyseisillä kolmella toimielimellä ei ollut käytettävissään kattavaa tieteellistä arviointia oxo-hajoavan muovin aiheuttamista riskeistä ja että näin ollen direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty kieltä on itsessään SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen ja SEUT 191 artiklan vastainen ja että se perustuu ilmeisiin arviointivirheisiin.
- 102 Kantajien mukaan mainitut toimielimet eivät voineet ryhtyä näin kajoavaan toimenpiteeseen ilman REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädettyssä rajoitusmenettelyssä koottua näyttöä. Kyseisillä kolmella toimielimellä olisi myös pitänyt olla käytettävissään nimenomaan oxo-hajoavaa muovia koskeva vaikutustenarviointi sekä kaikki mahdolliset muut tieteelliset arvioinnit kyseisen muovilajin eduista ja haitoista. Kun mainitut toimielimet kielsivät kyseisen muovilajin markkinoille saattamisen ilman tällaista näyttöä, ne noudattivat sen aiheuttamien riskien osalta puhtaasti hypoteettista lähestymistapaa.
- 103 Kantajat korostavat, että se, että kyseisillä kolmella toimielimellä on ympäristöasioissa laaja harkintavaltia, ei vapauta niitä veloitteesta ottaa huomioon kaikki merkitykselliset seikat. Kantajien mukaan tieteellisissä tutkimuksissa, joiden perusteella mainitut toimielimet vastineissaan väittävät antaneensa oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevan kiellon, ei kuitenkaan tehdä eroa oxo-hajoavan muovin ja oxo-biohajoavan muovin välillä eikä niissä suositella jälkimmäisen muovilajin täydellistä kieltämistä. Kyseiset toimielimet eivät myöskään ottaneet huomioon etenkin mainitun kiellon taloudellisia ja sosiaalisia vaikutuksia. Näin ollen kantajien mukaan olemassa oleva näyttö riittää kyseenalaistamaan kyseisen kiellon suhteellisuuden.
- 104 Kyseisen väitteen toisessa osassa kantajat väittävät, että kyseiset kolme toimielintä eivät ole osoittaneet tai eivät ole osoittaneet riittävällä tavalla, että oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevan kiellon ja direktiivin 2019/904 tavoitteen eli ympäristön ja ihmisten terveyden suojelun välillä on olemassa järkevä yhteys. Näin ollen mainittu kieltä on SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen vastainen.
- 105 Kantajien mukaan yksikään kyseisen direktiivin johdanto-osan 15 perustelukappaleessa esitetyistä neljästä väitteestä ei ole perusteltu.
- 106 Ensinnäkään väite, jonka mukaan oxo-hajoava muovi ei ole aidosti biohajoavaa, ei perustu minkäänlaiseen näyttöön, sillä tällainen näyttö olisi pitänyt esittää REACH-asetuksen 68–73 artiklan mukaisessa rajoitusmenettelyssä. Tieteellisissä tutkimuksissa, joita kyseiset kolme toimielintä väittävät hyödyntäneensä, ei todettu, ettei oxo-hajoava muovi ole aidosti biohajoavaa,

vaan niissä ainoastaan todettiin, että sen biohajoavuudesta ei ole varmaa näyttöä. Mainittu väite on kantajien mukaan myös ristiriidassa muiden tieteellisten tutkimusten sekä laboratoriokokeiden kanssa, sillä niissä on osoitettu, että oxo-hajoava muovi on aidosti biohajoavaa.

- 107 Toiseksi väite, jonka mukaan oxo-hajoava muovi ei ole kompostoitavaa, on kantajien mukaan virheellinen. Kyseiset kolme toimielintä eivät myöskään ole selittäneet, millä tavalla se, että oxo-biohajoava muovi ei ole kompostoitavaa, on riski ympäristölle tai ihmisten terveydelle, tai miksi tämä seikka oikeuttaa oxo-biohajoavan muovin kieltämisen samalla, kun perinteistä muovia, joka ei myöskään ole kompostoitavaa, ei kielletä.
- 108 Kolmanneksi kantajat toteavat väitteestä, jonka mukaan oxo-hajoava muovi vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen, että tieteellisissä tutkimuksissa, joita kyseiset kolme toimielintä sanovat hyödyntäneensä, ei kiistetä sitä, että oxo-hajoavaa muovia voidaan kierrättää, ja todetaan, että stabilointiaineiden käytöllä voitaisiin estää se, että kyseinen muovilaji vaikuttaisi kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen. Kantajien mukaan muissa tutkimuksissa osoitetaan, että oxo-biohajoava muovi voidaan kierrättää samalla tavalla kuin perinteinen muovi.
- 109 Neljänneksi väite, jonka mukaan oxo-hajoava muovi ei tuota todistettua ympäristöhyötyä, ei kantajien mukaan perustu mihinkään tieteelliseen tutkimukseen.
- 110 Kyseisen väitteen kolmannessa osassa kantajat väittävät pääasiassa, että markkinoille saattamisen täydellisellä kiellolla ylitetään se, mikä on tarpeen, kyseisen direktiivin tavoitteen toteuttamiseksi, ja että on olemassa muita vähemmän rajoittavia toimenpiteitä. Kantajien mukaan mainittu kielto on näin ollen SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen vastainen.
- 111 Tämän väitteen kolmannen osan tueksi kantajat väittävät, että olisi ollut mahdollista jättää kyseinen muovilaji asianomaisen kiellon ulkopuolelle, edellyttäen, että sen biohajoavuuden arvioimiseksi on tehtävä tunnustetun standardin mukaisia kokeita, vaatia, että siinä on oltava merkki, jonka avulla se voidaan lajitella automaattisesti ennen kierrätystä, säätää sen osalta jostakin direktiivin 2019/904 4, 7, 8 ja/tai 10 artiklassa mainituista muista kuin kieltävistä toimenpiteistä tai edellyttää, että se varustetaan merkinnöillä, joilla estetään kaikenlainen sekaannusvaara kuluttajien keskuudessa. Kantajat väittävät myös, että sen sijaan, että kyseiset kolme toimielintä kielsivät markkinoille saattamisen kokonaan, niiden olisi pitänyt määrätä siirtymäkaudesta.
- 112 Parlamentti, neuvosto ja komissio kiistävät kantajien väitteet.
- 113 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että SEUT 191 artiklan väitetty rikkominen koskee ainoastaan kolmannen lainvastaisuusväitteen ensimmäistä osaa, kun taas väitetty SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen koskee kyseisen väitteen kaikkia kolmea osaa. Näin ollen on syytä ryhmitellä nämä kolme osaa uudelleen ja tutkia ensiksi SEUT 191 artiklan rikkomista ja toiseksi SEU 5 artiklan 4 kohdan rikkomista.

a) Väitteen ensimmäinen osa siltä osin kuin se koskee SEUT 191 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista

- 114 Aluksi on muistutettava, että kuten edellä 43 kohdassa todettiin, unionin lainsäätäjällä on laajaa harkintavaltaa silloin, kun se käyttää SEUT 191 ja SEUT 192 artiklan mukaista toimivaltaansa ympäristöasioissa.

- 115 Näin ollen unionin tuomioistuinten tehtävänä on valvoa ainoastaan sitä, ettei tällaisen harkintavallan käytössä ole tehty ilmeistä virhettä, ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin tai ettei unionin lainsäätäjä ole selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajoja (tuomio 8.7.2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, 28 kohta).
- 116 Lisäksi unionin ympäristöpolitiikka perustuu SEUT 191 artiklan 2 kohdan mukaan ennen muuta ennalta varautumisen periaatteeseen. SEUT 191 artiklan 3 kohdan mukaan unioni ottaa mainitun politiikan valmistelussa huomioon muun muassa saatavilla olevat tieteelliset ja tekniset tiedot.
- 117 Ennalta varautumisen periaate merkitsee sitä, että silloin, kun on epävarmaa, onko olemassa ympäristöön tai ihmisten terveyteen kohdistuvia riskejä tai kuinka merkittäviä nämä riskit ovat, voidaan toteuttaa suojatoimenpiteitä odottamatta, että näiden riskien olemassaolo ja vakavuus osoitetaan täysin. Kun sen vuoksi, että tehtyjen tutkimusten tulokset eivät ole vakuuttavia, osoittautuu mahdottomaksi määrittää varmasti, onko väitetty riski olemassa tai kuinka merkittävä se on, mutta todellinen vahinko ympäristölle tai ihmisten terveydelle on todennäköinen siinä tilanteessa, että riski toteutuisi, ennalta varautumisen periaatteen nojalla on oikeus toteuttaa rajoittavia toimenpiteitä (tuomio 6.5.2021, Bayer CropScience ja Bayer v. komissio, C-499/18 P, EU:C:2021:367, 80 kohta). Tässä yhteydessä toimielimet eivät saa käyttää riskiä koskevaa puhtaasti hypoteettista lähestymistapaa eivätkä tehdä päätöksiään ”nollariskin” periaatteella (ks. analogisesti tuomio 9.9.2003, Monsanto Agricoltura Italia ym., C-236/01, EU:C:2003:431, 106 kohta; tuomio 12.12.2014, Xeda International v. komissio, T-269/11, ei julkaistu, EU:T:2014:1069, 55 ja 56 kohta ja tuomio 17.3.2021, FMC v. komissio, T-719/17, EU:T:2021:143, 69 kohta).
- 118 Jotta toimivaltainen viranomaislainen ei toteuttaisi mielivaltaisia toimenpiteitä, joita ei voida missään oloissa oikeuttaa ennalta varautumisen periaatteella, sen on näin ollen huolehdittava siitä, että sen toteuttamat toimenpiteet, vaikka ne olisivat ennalta ehkäiseviä, perustuvat mahdollisimman kattavaan tieteelliseen riskinarviointiin, jossa otetaan huomioon kunkin tapauksen erityispiirteet (ks. vastaavasti tuomio 8.7.2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, 60 kohta; ks. myös analogisesti tuomio 12.12.2014, Xeda International v. komissio, T-269/11, ei julkaistu, EU:T:2014:1069, 57 kohta).
- 119 Asianomaisen tieteellisen arvioinnin on perustuttava parhaimpaan saatavilla olevaan tieteelliseen tietoon, ja se on toteutettava riippumattomasti, objektiivisesti ja avoimesti (ks. analogisesti tuomio 17.3.2021, FMC v. komissio, T-719/17, EU:T:2021:143, 70 kohta). Sen on annettava toimivaltaiselle viranomaiselle riittävän luotettavaa ja vakuuttavaa tietoa, jonka avulla se voi käsittää esitetyn tieteellisen kysymyksen koko laajuudessaan ja määritellä politiikkansa asian täysin tuntien (ks. analogisesti tuomio 14.11.2013, ICdA ym. v. komissio, T-456/11, EU:T:2013:594, 52 kohta ja tuomio 17.3.2021, FMC v. komissio, T-719/17, EU:T:2021:143, 71 kohta).
- 120 Näin ollen direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn markkinoille saattamista koskevan kiellon antaminen edellytti, että kyseiset kolme toimielintä saattoivat hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden aiheuttamien riskien mahdollisimman kattavan tieteellisen arvioinnin perusteella katsoa, että riski ympäristölle tai ihmisten terveydelle oli olemassa, syyllistymättä ilmeiseen arviointivirheeseen. On myös muistutettava, että edellä 42 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan sopimussuhteen ulkopuolinen unionin vastuu syntyy ainoastaan silloin, kun kyseisen oikeussäännön rikkominen on riittävän ilmeinen.

- 121 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo tältä osin, ettei toisin kuin kantajat väittävät, se, ettei mitään vaikutustenarviointia tehty hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistetuista tuotteista, eikä se, että komissio lopetti REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädetyn rajoitusmenettelyn ja ettei kyseisillä kolmella toimielimellä näin ollen ollut käytettävissään ECHAN valmistelemaa asiakirja-aineistoa eikä rajoitusehdotusta eikä REACH-asetuksessa tarkoitettuja riskinarviointikomitean ja sosioekonomisesta analyysistä vastaavan komitean lausuntoja, osoita, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty mainittujen tuotteiden kieltä olisi annettu ilman, että niiden aiheuttamia riskejä olisi arvioitu tieteellisesti mahdollisimman kattavasti. Edellä olevista 78 ja 98 kohdasta ilmenee, ettei mainituilla toimielimillä ollut velvollisuutta tehdä tällaista vaikutustenarviointia tai noudattaa REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädettyä menettelyä mainitun kiellon antamiseksi. Edellä 118 ja 119 kohdassa mainitun oikeuskäytännön vaatimusten täyttämiseksi riittää, että kyseisillä kolmella toimielimellä on ollut lainsäädäntömenettelyn aikana käytettävissään riittävän luotettavaa ja vakuuttavaa tietoa, jonka avulla ne ovat voineet käsittää esitetyn tieteellisen kysymyksen koko laajuudessaan ja määrittellä politiikkansa asian täysin tuntien, riippumatta siitä, mistä tällaiset tiedot ovat peräisin ja missä muodossa ne ovat.
- 122 Direktiivin 2019/904 johdanto-osan 15 perustelukappaleessa perustellaan sen 5 artiklassa säädetyn kiellon ulottamista koskemaan myös oxo-hajoavasta muovista valmistettuja tuotteita ensinnäkin sillä, ettei tällainen muovi ole aidosti biohajoavaa ja näin ollen lisää osaltaan mikromuovien aiheuttamaa ympäristön pilaantumista, toiseksi sillä, ettei se ole kompostoitavaa, kolmanneksi sillä, että se vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen, ja neljänneksi sillä, ettei se tuota todistettua ympäristöhyötyä.
- 123 Näin ollen on syytä tutkia, perustuuko kukin asianomaisista neljästä väitteestä, vaikka mitään vaikutustenarviointia ei ole tehty ja vaikka REACH-asetuksen 68–73 artiklassa säädettyä rajoitusmenettelyä ei viety päätökseen, kuitenkin mahdollisimman kattavaan tieteelliseen arviointiin riskeistä, joita hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistetuista tuotteista aiheutuu, ja voivatko kyseiset kolme toimielintä tällaisen arvioinnin perusteella ilmeisiin arviointivirheisiin syyllistymättä päätellä ympäristöön ja ihmisten terveyteen kohdistuvien riskien olemasaolon.

1) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole aidosti biohajoavaa

- 124 Väitteestä, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole aidosti biohajoavaa, on aluksi täsmennettävä, että komission oxo-hajoavan muovin, myös oxo-hajoavien muovisten kantokassien, käytön ympäristövaikutuksista parlamentille ja neuvostolle 16.1.2018 antamassa kertomuksessa (COM(2018) 35 final) (jäljempänä 16.1.2018 annettu kertomus) esitetyn määritelmän, jota asianosaiset eivät ole kiistäneet, mukaan biohajoaminen on prosessi, jossa materiaali pilkkoutuu osiin ja mikro-organismit hajottavat sen luonnossa esiintyviksi aineksiksi, kuten hiilidioksidiksi, biomassaksi ja vedeksi. Biohajoamista voi tapahtua runsashappisessa (aerobinen biohajoaminen) tai vähähappisessa (anaerobinen biohajoaminen) ympäristössä.
- 125 Vastinekirjelmissään kyseiset kolme toimielintä toteavat perustaneensa päätelmänsä siitä, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ole aidosti biohajoavaa, seuraavaan näyttöön: edellä 22 kohdassa mainittu Eunomian tutkimus; edellä 124 kohdassa mainittu 16.1.2018 annettu kertomus; Ellen MacArthur Foundationin (Ellen MacArthur -säätiö) 6.11.2017 päivätty raportti otsikolla ”Oxo Statement” (jäljempänä ”oxo-julkilausuma”); S. Deconinckin ja B. De Wilden Euroopan muovinvalmistajien yhdistykselle PlasticsEurope AISBL tekemä 9.8.2013 päivätty

- tutkimus otsikolla ”Benefits and challenges of bio- and oxo-degradable plastics” (”Bio- ja oxo-hajoavien muovien edut ja haasteet”, jäljempänä De Wilden tutkimus) ja University of Loughborough’n (Loughborough’n yliopisto, Yhdistynyt kuningaskunta) Yhdistyneen kuningaskunnan ympäristö-, elintarvike- ja maaseutuasioiden ministeriölle tekemä tammikuussa 2010 ilmestynyt tutkimus otsikolla ”Assessing the Environmental Impacts of Oxo-degradable Plastics Across Their Life Cycle” (”Oxo-hajoavien muovien elinkaaren aikaisten ympäristövaikutusten arviointi”, jäljempänä Loughborough’n yliopiston tutkimus).
- 126 Eunomian tutkimuksessa tarkennetaan ensin, ettei siinä käytetä ilmaisua ”oxo-hajoava muovi”, jota muovinvalmistajat käyttävät markkinoidakseen tuotteitaan biohajoavina, vaan ilmaisua ”hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi”, joka kuvaa vain kyseisen muovin fyysistä erityispiirrettä ilman mainintaa sen biohajoavuudesta.
- 127 Eunomian tutkimuksesta ilmenee, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi hajota biologisesti, ellei sitä ensin altisteta ultraviolettisäteilylle ja lämmölle. Kyseisessä esivaiheessa muovin molekyylipainoa pyritään vähentämään hapettamalla niin, että se hajoo hienojakoiseksi ainekseksi. Mainittu tutkimus osoittaa, että ilman tällaista esivaihetta biohajoamista ei tapahdu tai se tapahtuu hyvin paljon hitaammin, koska muovi ei ole pilkkoutunut riittävästi, jotta se voisi assimiloidua mikro-organismeihin. Koska valo ja lämpö vaihtelevat paikallisten olosuhteiden mukaan, on hyvin vaikeaa arvioida, miten paljon aikaa tarvitaan ja miten hyvin muovin on täytynyt pilkkoutua, jotta sen biohajoaminen on mahdollista. Hapettumista edistävä lisäaine kylläkin nopeuttaa muovin pilkkoutumista kyseisessä esivaiheessa niin, että tällaista lisäainetta sisältävä muovi pilkkoutuu perinteistä muovia nopeammin, kun se altistetaan ultraviolettisäteilylle ja lämmölle.
- 128 Seuraavan vaiheen eli varsinaisen biohajoamisen (assimiloituminen mikro-organismeihin) osalta Eunomian tutkimuksesta ilmenee, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoaminen luontaisissa olosuhteissa on osoitettu ainoastaan osittain. Vaikka vaikuttaa siltä, että mainittu muovi voi hajota luontaisissa olosuhteissa, ei ole varmaa, että se hajoo kokonaan ja kohtuullisessa ajassa. Tyydyttävä biohajoaminen (hajoaminen lähes kokonaan havaintojen perusteella lyhimmillään kahdessa vuodessa) on nimittäin saatu aikaan ainoastaan laboratoriokokeissa. Tällaista biohajoamista ei ole koskaan havaittu todellisessa tilanteessa. Lisäksi, vaikka voidaan katsoa, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi hajoo biologisesti luontaisissa olosuhteissa paljon perinteistä muovia nopeammin, kielteinen ympäristövaikutus voi olla biohajoamisvaiheessa entistäkin suurempi.
- 129 Eunomian tutkimuksessa todetaan kaatopaikalle sijoitetun hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoamisen osalta, että hypoteesi, jonka mukaan biohajoamista ei tapahdu, saa vahvistusta. Kyseisen tutkimuksen mukaan biohajoamista voi tapahtua kaatopaikan ulommissa kerroksissa, joissa mainittu muovi altistuu hapelle (aerobinen biohajoaminen), mutta kaatopaikan syvemmissä kerroksissa, joissa on vain vähän happea, biohajoaminen on vähäistä tai olematonta. Kaatopaikan syvissä kerroksissa anaerobinen biohajoaminen on tosin mahdollista. Anaerobinen biohajoaminen tuottaa kuitenkin metaania, joka on 25 kertaa haitallisempi kasvihuonekaasu kuin aerobisen biohajoamisen tuottama hiilidioksidi. Hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi on näin ollen perinteistä muovia hieman ongelmallisempi muovilaji, sillä toisin kuin perinteinen muovi, se voi aiheuttaa kasvihuonekaasupäästöjä.
- 130 Eunomian tutkimuksen mukaan käytettävissä olevat tieteelliset tiedot eivät myöskään ole riittäviä sen selvittämiseksi, hajoaako hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi biologisesti meriympäristössä. Mainitussa tutkimuksessa todetaan kuitenkin, että tiettyjen kokeiden tulokset

viittaavat siihen, että tällaisessa ympäristössä asianomainen muovilaji hajoaa perinteistä muovia nopeammin mutta että sen biohajoaminen on huomattavasti hitaampaa kuin maalla luontaisissa olosuhteissa, mikä tarkoittaa, että muoviaiaine voi säilyä ympäristössä määräämättömän ajan tai riittävän pitkään aiheuttaakseen vakavaa haittaa ympäristölle.

- 131 Toiseksi 16.1.2018 annetun kertomuksen, jossa toistetaan Eunomian tutkimuksen päätelmät, mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin altistaminen ensin lämmölle ja/tai ultraviolettisäteilylle on välttämätön edellytys sille, että seuraavassa vaiheessa tapahtuu biohajoamista. Lisäksi kyseisestä kertomuksesta ilmenee ensinnäkin, ettei voida mitenkään päätellä varmasti, että kyseisen muovilajin biohajoamista luontaisissa olosuhteissa tapahtuu tosiasiaissa todellisissa olosuhteissa. Toiseksi kyseisessä kertomuksessa todetaan niin ikään, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoaminen kaatopaikalla on mahdollista kaatopaikan ulommissa kerroksissa mutta vähäistä tai olematonta syvemmissä kerroksissa, joissa tämä muovilaji on kasvihuonekaasujen kannalta tarkasteltuna perinteistä muovia haitallisempaa. Kolmanneksi samassa kertomuksessa todetaan, että käytettävissä olevien tietojen perusteella ei voida varmasti sanoa, että biohajoamista tapahtuu meriympäristössä kohtuullisessa ajassa, ja että se olisi joka tapauksessa todennäköisesti paljon hitaampaa kuin maalla luontaisissa olosuhteissa ja aiheuttaisi huomattavia ympäristöhaittoja.
- 132 Sekä Eunomian tutkimus että 16.1.2018 annettu kertomus olivat kyseisten kolmen toimielimen käytettävissä, kun direktiiviä 2019/904 laadittiin ja kun se annettiin. Komissio antoi mainitun kertomuksen parlamentille ja neuvostolle 16.1.2018 eli ennen kyseisen direktiivin antamista 5.6.2019 pakkauksista ja pakkausjätteistä 20.12.1994 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 94/62/EY (EYVL 1994, L 365, s. 10), sellaisena kuin se on muutettuna 29.4.2015 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2015/720 (EUVL 2015, L 115, s. 11), 20 a artiklan 2 kohdan mukaisesti. Asianomainen 16.1.2018 annettu kertomus puolestaan perustuu Eunomian tutkimukseen, johon kertomuksessa viitataan useaan otteeseen. Tästä seuraa, että mainittu tutkimus oli niin ikään kyseisten kolmen toimielimen käytettävissä ennen direktiivin antamista 5.6.2019.
- 133 Kolmanneksi oxo-julkilausumassa vahvistetaan, ettei ole osoitettu, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi on kohtuullisessa ajassa aidosti biohajoavaa. Kyseinen julkilausuma, jonka allekirjoittajina on monia yrityksiä ja ammatillisia järjestöjä, kansalaisjärjestöjä, laitoksia, tutkimuslaitoksia, tutkijoita ja Euroopan parlamentin jäseniä, on luettavissa kiertotalouden edistämiseen tähtäävän Ellen MacArthur -säätiön verkkosivustolla. Siitä ilmenee, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia markkinoidaan virheellisesti ratkaisuna muovien aiheuttamaan saastumiseen ja että sen esitetään virheellisesti hajoavan biologisesti kohtuullisessa ajassa. Sitten, kun mainittu muovi on pilkkoutunut hienojakoiseksi ainekseksi, biohajoaminen riippuu vaihtelevista ympäristöolosuhteista, ja se kestää usein kauemmin tai jopa paljon kauemmin kuin muutaman kuukauden tai jopa useita vuosia. Tuona aikana muovinpalaset säilyvät yhä ympäristössä, mikä voi vaikuttaa kielteisesti ympäristöön ja ihmisten terveyteen.
- 134 Merkitystä ei ole sillä, että 6.11.2017 julkaistun ja edellisessä kohdassa tiivistetysti esitetyn oxo-julkilausuman alkuperäinen versio poistettiin kesäkuussa 2018 Ellen MacArthur -säätiön verkkosivustolta, jotta kyseinen säätiö voi tutkia kolmannen osapuolen tekemän valituksen, eikä sillä, että mainittua julkilausumaa muutettiin ennen kuin se asetettiin uudelleen verkkoon toukokuussa 2019. Vuonna 2019 tehdyt muutokset selventävät kyseisen julkilausuman sisältöä mutta eivät muuta sen sanomaa.

- 135 Yhtäältä oxo-julkilausuma julkaistiin Ellen MacArthur -säätiön verkkosivustolla, eli se on julkinen. Toisaalta kyseinen julkilausuma, olipa kyse mainitun julkilausuman alkuperäisestä versiosta tai sen muutetusta versiosta, julkaistiin ennen direktiivin 2019/904 antamista 5.6.2019.
- 136 Lisäksi 16.1.2018 annetussa kertomuksessa, jonka todettiin edellä 132 kohdassa olleen kyseisten kolmen toimielimen saatavilla, viitataan oxo-julkilausumaan.
- 137 Näin ollen on katsottava, että oxo-julkilausuma oli julkinen ja siten kyseisten kolmen toimielimen saatavilla direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan (ks. vastaavasti tuomio 8.7.2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, 39 kohta).
- 138 Neljänneksi De Wilden tutkimus vahvistaa myös Eunomian tutkimuksen ja 16.1.2018 annetun kertomuksen päätelmät hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoamisesta.
- 139 Kuten komissio toteaa, De Wilden tutkimuksesta ilmenee, että vaikka kahdessa artikkelissa, joista yksi on toukokuussa 2011 julkaistu I. Jakubowiczin, N. Yarahmadin ja V. Arthursonin artikkeli otsikolla ”Kinetics of abiotic and biotic degradability of low-density polyethylene containing prodegradant additives and its effect on the growth of microbial communities” (”Hajoamista edistäviä lisäaineita sisältävän matalatiheyksisen polyeteenin abioottisen ja bioottisen hajoavuuden kinetiikka ja sen vaikutus mikrobiyhteisöihin”, jäljempänä Jakubowiczin vuoden 2011 tutkimus) ja toinen on vuonna 2003 julkaistu E. Chiellinin, A. Cortin ja G. Swiftin artikkeli otsikolla ”Biodegradation of Thermally-oxidised, Fragmented Low-density Polyethylenes” (”Kuumentamalla hapetettujen pilkkoutuneiden matalatiheyksisten polyeteenien biohajoaminen”, jäljempänä Chiellinin ja Cortin tutkimus), raportoitiin kyseisen muovilajin merkittävästä biohajoamisasteesta, kaikissa muissa saatavilla olevissa artikkeleissa raportoidaan biohajoamisen olleen olematonta tai (hyvin) vähäistä. Mainitussa tutkimuksessa todetaan, että siitä kiistellään, missä määrin hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi voi hajota biologisesti.
- 140 Toisin kuin kantajat väittävät, se, että De Wilden tutkimus on julkaistu elokuussa 2013, ei yksin riitä osoittamaan, että tutkimus olisi vanhentunut. Kantajat tyytyvät tältä osin esittämään yleisen ja perustelemattoman väitteen eivätkä tee tarkempia viittauksia mainitun tutkimuksen kohtiin.
- 141 De Wilden tutkimuksen päätelmää siitä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoaminen on vähäistä tai jopa olematonta, ei myöskään voida mitätöidä sillä, että kokeet, joihin tutkimus perustuu, tehtiin laboratoriossa eikä todellisissa olosuhteissa. Tämä seikka on itse asiassa otettu huomioon mainitussa tutkimuksessa. Tämän lisäksi muun muassa edellä olevista 127 ja 133 kohdasta ilmenee, että ympäristöolosuhteet vaihtelevat ja siksi niitä on vaikea toistaa laboratoriossa.
- 142 Todettakoon vielä lisäksi, että yhtäältä De Wilden tutkimus on julkaistu internetissä, kuten komission vastinekirjelmän alaviitteessä oleva hyperlinkki osoittaa, mikä tarkoittaa, että tutkimus on julkinen. Toisaalta Eunomian tutkimuksessa, jonka todettiin edellä 132 kohdassa olleen kyseisten kolmen toimielimen saatavilla ennen direktiivin 2019/904 antamista, viitataan De Wilden tutkimukseen. Tästä seuraa, että edellä 137 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti De Wilden tutkimus oli myös kyseisten toimielinten saatavilla mainitun direktiivin laatimisen ja antamisen aikaan.

- 143 Viidenneksi Loughborough'n yliopiston tutkimus tukee myös Eunomian tutkimuksen ja 16.1.2018 annetun kertomuksen päätelmiä hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoamisesta.
- 144 Kuten parlamentti huomauttaa, mainittu tutkimus osoittaa, että kyseisen muovilajin pilkkoutuminen hienojakoiseksi aineeksi riippuu ympäristöolosuhteista ja että sen vuoksi on mahdotonta arvioida, kuinka kauan se kestää, mutta että se näyttää kuitenkin kestävän luontaisissa olosuhteissa ja Yhdistyneen kuningaskunnan olosuhteissa kahdesta viiteen vuotta. Saman tutkimuksen mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoaminen, joka voi tapahtua vasta mainitun pilkkoutumisen jälkeen, tapahtuu hyvin hitaasti, joten ilmaisu "biohajoava" on käytännössä merkityksetön, ellei sen oheen liitetä mainintaa biohajoamisasteesta ja olosuhteista, joissa tällainen hajoaminen tapahtuu – nämä tiedot olisi myös suotavaa ilmaista suhteessa yleisesti tunnustettuun standardiin. Loughborough'n yliopiston tutkimuksessa suositellaan lisätutkimusten tekemistä sen selvittämiseksi, onko biohajoaminen täydellistä ja jos on, miten pitkään siihen kuluu.
- 145 Toisin kuin kantajat väittävät, siitä, että Loughborough'n yliopiston tutkimus on julkaistu tammikuussa 2010, ei suoraan voida päätellä, että se on vanhentunut. Kantajat nimittäin esittävät tältä osin vain yleisen väitteen täsmentämättä, mitkä asianomaisen tutkimuksen osat ovat vanhentuneita, ja esittämättä mitään näyttöä väitteensä tueksi. Lisäksi se, että Loughborough'n yliopiston tutkimus mainitaan useaan otteeseen Eunomian tutkimuksessa, joka on huhtikuulta 2017, viittaa päinvastoin siihen, että kyseinen tutkimus on edelleen ajankohtainen.
- 146 Loughborough'n yliopiston tutkimuksen päätelmää hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoamiseen liittyvästä epävarmuudesta ei myöskään voida kyseenalaistaa asiakirjalla, jonka otsikkona on "OPA Response to Loughborough Report" ("OPA:n vastaus Loughborough'n raporttiin") ja jonka kantajat ovat toimittaneet parlamentille ja neuvostolle esittämiensä vastausten liitteenä. Kyseisen asiakirjan mukaan mainitussa tutkimuksessa sekoitettiin keskenään oxo-biohajoaminen ja hydro-biohajoaminen.
- 147 On syytä muistuttaa, että unionin oikeudessa vallitsee vapaan todistusharkinnan periaate, jota sovelletaan muutoksenhakumenettelyissä, ja että ainoa merkityksellinen arviointiperuste esitettyjen todisteiden harkinnassa on niiden uskottavuus. Lisäksi asiakirjan todistusarvon arvioinnissa on todennettava sen sisältämän tiedon todennäköisyys ja otettava huomioon erityisesti kyseisen asiakirjan alkuperä, sen laatimisolosuhteet ja vastaanottaja sekä pohdittava, vaikuttaako se sisällöltään järkeenkäyvältä ja luotettavalta (tuomio 16.5.2019, GMPO v. komissio, T-733/17, EU:T:2019:334, 60 kohta).
- 148 Kuten parlamentti väittää ilman, että kukaan on sitä kiistänyt, edellä 146 kohdassa mainitun asiakirjan tekijä on Oxo-Biodegradable Plastics Association (OPA), jonka johdossa toimivat aktiivisesti ainoastaan talousjohtaja ja Symphony Environmentalin johtaja. Mainittuun asiakirjaan ei myöskään ole liitetty mitään näyttöä sen sisältämien väitteiden tueksi.
- 149 Näin ollen kyseisen asiakirjan todistusarvo on vähäinen (ks. analogisesti tuomio 14.3.2017, Bank Tejarat v. neuvosto, T-346/15, ei julkaistu, EU:T:2017:164, 85 ja 86 kohta).
- 150 Yhtäältä Loughborough'n yliopiston tutkimus on saatavilla Yhdistyneen kuningaskunnan ympäristö-, elintarvike- ja maaseutuasioiden ministeriön verkkosivustolla. Toisaalta mainittuun tutkimukseen viitataan useaan otteeseen Eunomian tutkimuksessa, jonka todettiin edellä

132 kohdassa olleen kyseisten kolmen toimielimen käytettävissä ennen direktiivin 2019/904 antamista. Tästä seuraa, että edellä 137 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti Loughborough'n yliopiston tutkimus oli myös näiden toimielinten saatavilla.

- 151 Edellä olevista 124–150 kohdasta seuraa, että direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan kyseisillä kolmella toimielimellä oli käytettävissään kattava tieteellinen arvio siitä riskistä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole aidosti biohajoavaa, ja että ne saattoivat syylistymättä ilmeiseen arviointivirheeseen katsoa, että tällainen riski oli näytetty toteen.
- 152 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajien väitteellä, jonka mukaan Eunomian tutkimuksessa, 16.1.2018 annetussa kertomuksessa ja oxo-julkilausumassa ei oteta huomioon oxo-hajoavan muovin ja oxo-biohajoavan muovin välistä eroa. Kuten edellä 14 kohdassa on todettu, oxo-biohajoavan muovin paljon nopeampi biohajoaminen ja näin ollen oxo-hajoavan muovin ja oxo-biohajoavan muovin välisen eron olemassaolo on kantajien mukaan osoitettu eri todisteilla, joiden huomiotta jättämisestä ne moittivat kyseistä kolmea toimielintä. Kyseiset todisteet ovat seuraavat: ensinnäkin 16.12.2020 päivätyn kantajien toimitusjohtajan todistajanlausunnon (jäljempänä kantajien toimitusjohtajan todistajanlausunto) 23 ja 24 kohta; toiseksi 2.11.2018 päivätty oxo-biohajoaviin muoveihin liittyvää tekniikkaa koskeva lausunto (jäljempänä 2.11.2018 päivätty lausunto); kolmanneksi vuonna 2020 julkaistu Queen Mary University of Londonin (Lontoon Queen Mary -yliopisto) tekemä tutkimus otsikolla ”Microbial Degradation of Plastic in Aqueous Solutions Demonstrated by CO₂ Evolution and Quantification” (”Muovin hajottaminen mikrobeilla vesiliuoksissa – hiilidioksidimäärien kehitykseen ja mittaamiseen perustuvia havaintoja”, jäljempänä Queen Mary -yliopiston tutkimus); neljänneksi 4.9.2020 päivätty Banyuls-sur-Merin Laboratoire d’Océanographie Microbiennen (valtamerissä elävien mikrobien tutkimukseen erikoistunut laboratorio, Ranska) raportti; viidenneksi 21.8.2017 päivätty Ignacy Jakubowiczin vastaus Ellen MacArthur -säätion asiakirjaan, joka koski muovien sisältämiä oxo-hajoavia ja fotohajoavia lisäaineita (jäljempänä Jakubowiczin vastaus Ellen MacArthur -säätiolle); kuudenneksi 23.6.2021 päivätty Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunto (jäljempänä Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunto) ja seitsemänneksi 10.3.2021 julkaistu Banyuls-sur-Merin Laboratoire d’Océanographie Microbiennen tekemä tutkimus otsikolla ”Degradation, Biodegradation and toxicity of Oxo-biodegradable Plastics in the oceans” (”Oxo-biohajoavien muovien hajoaminen, biohajoaminen ja toksisuus valtamerissä”, jäljempänä Oxomar-tutkimus).
- 153 Ensinnäkin kantajien toimitusjohtajan todistajanlausunnon 23 ja 24 kohdassa toimitusjohtaja toteaa hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoamisesta, etteivät kyseiset kolme toimielintä olleet osoittaneet, ettei kyseinen muovilaji ole aidosti biohajoavaa; ettei täydellinen markkinoille saattamisen kieltä ollut näin ollen perusteltu; etteivät mainitut toimielimet olleet arvioineet riittävästi toimenpiteensä taloudellisia, sosiaalisia ja ympäristöön kohdistuvia seurauksia ja etteivät ne olleet osoittaneet, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistetut tuotteet kuuluvat rannoilta useimmin löydettäviin jätteisiin. Kantajien toimitusjohtaja korostaa myös, etteivät kyseiset kolme toimielintä olleet ottaneet millään tavalla huomioon ECHAN lausuntoa, jonka mukaan se ei ollut vakuuttunut siitä, että mainittu muovi pilkkoutui mikromuoviksi.

- 154 Unionin toimen laillisuutta on kuitenkin arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella. Erityisesti on todettava, että toimen antajan monitahoisia arviointeja on tutkittava ainoastaan niiden seikkojen perusteella, jotka olivat sen tiedossa, kun se suoritti kyseiset arviointit (ks. analogisesti tuomio 11.9.2018, Apimab Laboratoires ym. v. komissio, T-14/16, ei julkaistu, EU:T:2018:524, 124 ja 137 kohta).
- 155 Näin ollen kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, että ne eivät olleet ottaneet huomioon kantajien toimitusjohtajan todistajanlausuntoa, koska kyseinen todistajanlausunto laadittiin nimenomaan nyt käsiteltävää kannetta varten eli se laadittiin vasta direktiivin 2019/904 antamisen jälkeen.
- 156 Lisäksi on kiinnitettävä huomiota siihen, että kyseisen todistajanlausunnon antaja on kantajien toimitusjohtaja. Näin ollen edellä 147 ja 149 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti sen antajaa ei voida pitää kantajista riippumattomana, ja näin ollen kyseisen todistajanlausunnon todistusarvo on vain vähäinen.
- 157 Kantajien toimitusjohtaja kylläkin vetoaa väitteidensä tueksi kolmeen asiakirjaan, jotka ovat hänen todistajanlausuntonsa liitteinä: ensimmäinen asiakirja on 9.5.2019 julkaistu Eunomia Research & Consultingin tekemä tutkimus otsikolla ”Analysis of Branded Items found on UK Beaches” (”Yhdistyneen kuningaskunnan rannoilta löytyneiden merkkituotteiden analyysi”), toinen asiakirja on ECHAN työntekijän kantajille 30.10.2018 osoittama sähköpostiviesti, ja kolmas asiakirja on edellä 35 ja 55 kohdassa mainittu 30.4.2019 päivätty kirje.
- 158 Edellä 157 kohdassa mainitusta tutkimuksesta kantajien toimitusjohtaja väittää, ettei kyseisessä tutkimuksessa havaittu Yhdistyneen kuningaskunnan rannoilta löydettyjen jätteiden joukossa ainuttakaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävistä muovista valmistettua tuotetta. On kuitenkin huomattava, että kyseisen tutkimuksen ainoana tarkoituksena oli tunnistaa kyseisiltä rannoilta löytyneiden eri tuotteiden merkit, jotta voitaisiin selvittää, mitkä yritykset ovat saattaneet kyseiset tuotteet markkinoille. Kyseisessä tutkimuksessa ei näin ollen täsmennetä, mistä muovilajeista löydetty tuotteet mahdollisesti koostuvat.
- 159 Edellä 157 kohdassa mainitun sähköpostiviestin osalta on riittävää todeta, että siinä kyseinen virasto toteaa, ettei se ”ole tässä vaiheessa vakuuttunut siitä, että mikromuovia muodostuu” hapettumista edistävää lisäainetta sisältävistä muovista – tältä osin täsmennettäköön, että ilmaisulla ”mikromuovi” tarkoitetaan yleensä alle viiden millimetrin kokoisia palasia, joilla on taipumuksena kertyä ympäristöön sen sijaan, että ne hajoaisivat biologisesti kohtuullisessa ajassa. Näin ollen kyseistä sähköpostiviestiä ei voida pitää ECHAN varmana kantana. Päinvastoin, koska ECHA toteaa sähköpostiviestissään, että se tarvitsee lisää aikaa sen selvittämiseksi, osoittavatko saadut tiedot, että mikromuovia muodostuu, ja että se aikoo pyytää kantajilta lisätietoja, mainittu sähköpostiviesti tuo selvästi esiin, että ECHAlla on epäilyjä tästä seikasta.
- 160 Kirjeestä, joka on päivätty 30.4.2019, on aiheellista muistuttaa, että komissio pyytää siinä ECHAA lopettamaan REACH-asetuksen 68–73 artiklan mukaisesti aloitetun rajoitusmenettelyn. Mainittua kirjetä ei kuitenkaan voida pitää osoituksena siitä, ettei komissio olisi halukas hankkimaan tieteellisiä tietoja, sillä kuten edellä olevasta 121 kohdasta ilmenee, se voi koota tieteellisiä tietoja muista lähteistä.
- 161 Näin ollen kyseistä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet huomioon kantajien toimitusjohtajan todistajanlausunnon 23 ja 24 kohtaa.

- 162 Toiseksi kantajat toteavat 2.11.2018 päivätyn lausunnon osalta, että ne perustavat omat väitteensä mainitussa lausunnossa mainittuun näyttöön. Näytöllä tarkoitetaan yhtäältä 23.5.2017 julkaistua Eyheraguibelin ym. tekemää tutkimusta, jonka otsikkona on ”Characterisation of oxidised oligomers from polyethylene films by mass spectrometry and NMR spectroscopy before and after biodegradation by a Rhodococcus rhodochrous strain” (”Polyeteenikalvojen hapettettujen oligomeerien kuvaus massaspektrometrialla ja NMR-spektroskopiolla ennen Rhodococcus rhodochrous -bakteerikannalla aikaansaattua biohajoamista ja sen jälkeen”), jossa todettiin, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän suuritiheyksisen polyeteeninäytteen biohajoavuusaste oli 95 prosenttia sen jälkeen, kun sitä oli altistettu 240 päivän ajan tietylle maaperän bakteerille. Toisaalta 2.11.2018 päivätyn lausunnon mukaan 18.7.2018 ilmestyneessä Dussudin ym. tekemässä tutkimuksessa, jonka otsikkona on ”Colonisation of Non-biodegradable and Biodegradable Plastics by Marine Organisms” (”Biohajoamattomien ja biohajoavien muovien kolonisoituminen meressä elävillä organismeilla”), päädytään siihen tulokseen, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin näytteiden kolonisoituminen on 30 kertaa perinteisen muovin näytteitä suurempaa sen jälkeen, kun näytteitä on altistettu kuuden viikon ajan tietyille merivedessä eläville bakteereille.
- 163 Kannekirjelmää voidaan tukea ja täydentää tietyiltä osin viittaamalla sen liitteenä olevien asiakirjojen kohtiin, mutta viittaamalla yleisluonteisesti joihinkin asiakirjoihin, vaikka ne olisivatkin kannekirjelmän liitteinä, ei korjata sitä, että kanteessa ei ole mainittu olennaisia oikeudellisia perusteita ja perusteluja, jotka siinä on Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ja työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaisesti mainittava. Unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei näin ollen ole etsiä ja tunnistaa liitteistä perusteita ja perusteluja, joihin kanteen voitaisiin katsoa perustuvan, koska liitteillä on puhtaasti todistuksellinen ja täydentävä tehtävä (tuomio 11.9.2014, MasterCard ym. v. komissio, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40 ja 41 kohta ja tuomio 15.10.2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals v. komissio, T-307/18, ei julkaistu, EU:T:2020:487, 239 kohta).
- 164 Käsiteltävässä asiassa kanteen ainoa viittaus 2.11.2018 päivättyyn lausuntoon on alaviitteessä oleva viittaus 14-sivuiseen liitteeseen, joka sisältää asianomaisen lausunnon. Kyseisessä alaviitteessä kantajat toteavat ainoastaan seuraavaa: ”ks. esimerkiksi [2.11.2018 päivätystä lausunnosta] mainittu näyttö”. Kantajat toteavat samassa alaviitteessä lisäksi vain sen, että kyseinen lausunto vahvistaa niiden päätelmää siitä, että ”5 artiklassa säädetyn kiellon perusteet ovat virheellisiä ja/tai riittämättömästi perusteltuja siltä osin kuin kiello koskee oxo-biohajoavia muoveja”, ja että lausunnossa tuodaan esiin ”kysymykset, jotka olisi pitänyt ottaa huomioon”. Parlamentille, neuvostolle ja komissiolle antamissaan vastauksissa kantajat tyytyvät viittaamaan yleisluonteisesti liitteeseen, joka sisältää 2.11.2018 päivätyn lausunnon, tai viittaamaan kuuden sivun jaksoon kyseisessä lausunnossa täsmentämättä, mikä on kyseisen kuuden sivun kokonaisuuden sisältämä merkityksellinen väite.
- 165 Lisäksi, koska mainitun lausunnon on laatinut asianajaja, jolla ei ole mitään tieteellistä koulutusta, kyseistä lausuntoa ei myöskään voida pitää edellä 119 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisena parhaimpana saatavilla olevana tieteellisenä tietona. Edelleen, vaikka mainittu asianajaja kertoo, että häntä kehoitettiin toimimaan riippumattomana tuomarina ja ilmaisemaan varauksensa lausunnon laadinnassa, on kuitenkin tosiasia, että Symphony Environmental Technologies on valtuuttanut hänet kyseiseen tehtävään ja maksanut hänelle korvauksen lausunnon laatimisesta. Näin ollen edellä 147 ja 149 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan kyseiselle lausunnolle voidaan antaa vain rajallinen todistusarvo.

- 166 Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, koska 2.11.2018 päivätyssä lausunnossa mainittua näyttöä ei ole esitetty asianomaisen lausunnon liitteenä. Toista tutkimusta eli Dussudin ym. tutkimusta ei ole asiakirja-aineistossa, kun taas ensimmäinen eli Eyheraguibelin ym. tutkimus sisältyy aineistoon ainoastaan siksi, että kantajat toimittivat sen vastausvaiheessa. Näin ollen kyseisen lausunnon luotettavuutta ei voida varmasti tarkistaa.
- 167 Kyseisiä kolmea toimielintä ei näin ollen voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet huomioon 2.11.2018 päivätyä lausuntoa.
- 168 Kolmanneksi kantajat vetoavat Queen Mary -yliopiston tutkimuksen osalta tiettyyn tutkimuksen kohtaan, josta niiden mukaan ilmenee, että vesiliuoksessa kyseinen muovilaji hajoaa 90 kertaa nopeammin kuin perinteinen muovi.
- 169 Tältä osin on huomautettava, että Queen Mary -yliopiston tutkimuksessa todetaan, että siinä sovellettiin uutta menetelmää hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovinäytteen biohajoavuuden testaamiseen. Tässä uudessa menetelmässä mainittua näytettä ei sijoiteta maaperään eli olosuhteisiin, joiden bakteeripitoisuutta ja bakteerilajia ei tunneta, vaan menetelmässä tietty bakteeri sijoitetaan näytteelle. Queen Mary -yliopisto kertoo havainneensa kyseisellä menetelmällä, että tällaisessa näytteessä, joka altistettiin ultraviolettisäteilylle 450 tunnin ajan ja sen jälkeen tietylle maaperän bakteerille, biohajoamisaste oli 35 päivän kuluttua 90-kertainen verrattuna samalla tavoin käsitellyn perinteisestä muovista otetun näytteen biohajoamisasteeseen.
- 170 Kyseiset kolme toimielintä ovat kuitenkin kyllä ottaneet huomioon vähintään Queen Mary -yliopiston tutkimuksen sisällön, joskaan eivät itse tutkimusta, jota ei vielä ollut käytettävissä. Eunomian tutkimuksessa nimittäin viitataan tohtori R. Roselta, yhdeltä Queen Mary -yliopiston tutkimuksen tekijältä, saatuihin tietoihin. Tältä osin Eunomian tutkimuksessa painotetaan, ettei Queen Mary -yliopiston käyttämä menetelmä ole alkuunkaan yleisesti hyväksytty ja ettei ole varmaa, että kyseisen yliopiston laboratoriossa havaitsemia tuloksia voitaisiin saada todellisissa olosuhteissa.
- 171 Lisäksi Queen Mary -yliopiston tutkimus on ilmestynyt direktiivin 2019/904 antamisen jälkeen, sillä se on elokuulta 2019 ja se on julkaistu vuonna 2020. Näin ollen edellä 154 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet huomioon mainittua tutkimusta.
- 172 Neljänneksi kantajat korostavat Banyuls-sur-Merin laboratorion raportin osalta sitä, että asianomainen raportti osoittaa, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi – ja nimenomaan kantajien tuottama muovi – hajoaa meriympäristössä biologisesti ja paljon perinteistä muovia tehokkaammin.
- 173 Banyuls-sur-Merin laboratorion raportti, joka on päivätty 4.9.2020, on kuitenkin ilmestynyt direktiivin 2019/904 antamisen jälkeen. Näin ollen edellä 154 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kyseiset kolme toimielintä eivät voineet ottaa sitä huomioon. Joka tapauksessa mainittu raportti ei ole tieteellinen tutkimus, jossa esitetään tehtyjen kokeiden tulokset, vaan puolentoista sivun pituinen asiakirja, jossa esitellään Oxomar-niminen hanke.
- 174 Viidenneksi kantajat vetoavat Research Institutes of Swedenin (RISE, Ruotsin tutkimusinstituutit) apulaisprofessori Jakubowiczin Ellen MacArthur -säätiölle antamaan vastaukseen. Hän toteaa vastauksessaan, että hänen mukaansa ”[hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin]

hajoamisprosessi ei ole pilkkoutumista, vaan siinä on kyse materiaalin kokonaisvaltaisesta muuttumisesta[:] polymeeri, jolla on suuri molekyyliainepaino, hajoaa monomeerisiksi ja oligomeerisiksi palasiksi, hiilivetymolekyylit muuttuvat happea sisältäviksi molekyyleiksi, jotka voidaan assimiloida biologisesti”.

- 175 Tältä osin on riittävää todeta, että Jakubowiczin vastaus Ellen MacArthur -säätöille on vain puolentoista sivun pituinen lausunto, jossa ei viitata mihinkään tieteelliseen tutkimukseen. Vaikka oletettaisiin, että, kuten komissio toteaa, mainittu vastaus perustuu kahteen aikaisempaan artikkeliin eli Jakubowiczin vuoden 2011 tutkimukseen ja Chiellinin ja Cortin tutkimukseen, edellä 139 kohdassa on todettu, että De Wilden tutkimuksen mukaan näissä kahdessa artikkelissa esitettyä näkemystä ei tavata missään muissa tutkimuksissa. Mainittuihin artikkeleihin viitataan asianmukaisesti myös Eunomian tutkimuksessa.
- 176 Näin ollen kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet huomioon Jakubowiczin Ellen MacArthur -säätöille antamaa vastausta.
- 177 Kuudenneksi Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnosta todetaan ensinnäkin, että kantajat vetoavat tähän todistajanlausuntoon vastatakseen asianomaisten kolmen toimielimen vastinekirjelmässään esittämään näyttöön eli osoittaakseen, että oxo-hajoavan muovin ja oxo-biohajoavan muovin välillä on olemassa ero. Symphony Environmentalin vanhempi tutkija huomauttaa ensiksikin, että Euroopan standardointikomitean (CEN) laatimassa standardissa TR 15351, johon viitataan Eunomian tutkimuksessa, erotetaan toisistaan oxo-hajoaminen, joka määritellään ”makromolekyylien oksidatiivisesta pilkkoutumisesta johtuvaksi hajoamiseksi”, ja oxo-biohajoaminen, joka määritellään ”oksidatiivisista ja soluvälitteisistä ilmiöistä samanaikaisesti tai peräkkäisesti johtuvaksi hajoamiseksi”. Toiseksi oxo-hajoavan muovin kemiallinen koostumus eroaa hänen mukaansa oxo-biohajoavan muovin kemiallisesta koostumuksesta, sillä hapettumista edistävän lisäaineen ansiosta oxo-biohajoava muovi täyttää standardissa TR 15351 olevan oxo-biohajoamisen määritelmän. Kolmanneksi, vaikkakaan oxo-biohajoamista koskevaa eurooppalaista standardia ei ole olemassa, useissa kansallisissa standardeissa ja menetelmissä oxo-hajoava muovi ja oxo-biohajoava muovi erotetaan vanhemman tutkijan mukaan toisistaan. Neljänneksi monet tutkijat uskovat tällaisen eron olemassaoloon.
- 178 Kantajat vetoavat mainittuun todistajanlausuntoon toiseksi siksi, että ne pyrkivät osoittamaan, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi on biohajoavaa. Symphony Environmentalin vanhempi tutkija väittää ensinnäkin, että Eunomian tutkimuksessa todetaan, ettei ratkaiseva kysymys ole se, hajoaako asianomainen muovilaji biologisesti kokonaan, vaan se, voidaanko siihen kuluva aika pitää hyväksyttävänä. Toiseksi vanhemman tutkijan mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoavuudesta on useita todisteita. Kolmanneksi hän väittää, että biohajoamista on mahdotonta testata todellisessa ympäristössä ja että laboratorio-olosuhteet ovat yleensä biohajoamiselle todellisia olosuhteita epäedullisemmat. Neljänneksi hänen mukaansa useat tutkimukset osoittavat, että mainittu muovi hajoaa biologisesti meriympäristössä.
- 179 On syytä huomauttaa, että Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan antama todistajanlausunto on saatu yhden kantajan d2w-tuotteesta vastaavalta työntekijältä, että se on laadittu kantajien pyynnöstä ja nimenomaan nyt käsiteltävää kannetta varten ja että sen tarkoituksena on puolustaa kantajien etuja. Näin ollen edellä 147 ja 149 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti sillä on vain vähäistä todistusarvoa. Lisäksi, koska kyseinen

todistajanlausunto on annettu direktiivin 2019/904 antamisen jälkeen, edellä 154 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet sitä huomioon.

- 180 On totta, että Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan väitteitä perustellaan hänen todistajanlausuntonsa liitteenä olevilla asiakirjoilla ja että kantajat vetoavat vastauksissaan asianomaisista liitteistä kolmeen asiakirjaan, joista ensimmäinen on 24.5.2018 päivätty Intertek-laboratorion ECHalle laatima raportti, jonka otsikkona on ”Oxo-biodegradable plastics and the microplastics: towards a logical approach” (”Oxo-biohajoavat muovit ja mikromuovit: kohti johdonmukaista lähestymistapaa”, jäljempänä Intertek-laboratorion raportti), toinen on 7.10.2019 päivätty tutkijan laatima kannanotto, jonka otsikkona on ”Evidence in Response to the UK Government’s July 2019 Call for Evidence on Standards for Bio-Based, Biodegradable, and Compostable Plastics” (”Näyttöä vastauksena Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen heinäkuussa 2019 julkistamaan kannanottopyyntöön, jonka aiheena ovat biopohjaisia, biohajoavia ja kompostoituvia muoveja koskevat standardit”, jäljempänä 7.10.2019 päivätty kannanotto) ja kolmas on 25.7.2017 päivätty Eurofins-laboratorion testitulos (jäljempänä Eurofins-laboratorion 25.7.2017 päivätty testi).
- 181 Oli miten oli, mikään kyseisistä kolmesta Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnon liitteestä ei kuitenkaan anna vahvistusta kantajien väitteille.
- 182 Intertek-laboratorion raportin, jossa todetaan muun muassa, että ”olipa [oxo-biohajoavan muovin] hajoamisnopeus mikä tahansa, se on perinteisen muovin hajoamisnopeutta suurempi” ja että ”tähän mennessä tehtyjen muutamien tutkimusten tulosten välisissä eroissa on kyse aste-eroista”, osalta on vielä painotettava, että kyseinen raportti on laadittu Symphony Environmentalin pyynnöstä. Näin ollen edellä 147 ja 149 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti mainitulla raportilla voidaan katsoa olevan vain vähäistä todistusarvoa.
- 183 Tutkijan 7.10.2019 päiväystä kannanotosta, jonka päätelmänä on, että ”on erittäin epätodennäköistä, että oxo-biohajoavien muovien tapauksessa tapahtuu mikromuovien muodostumista”, on huomautettava, että kannanotto on esitetty direktiivin 2019/904 antamisen jälkeen. Edellä 154 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti toimielimiä ei voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet sitä huomioon. Joka tapauksessa 7.10.2019 päivätty kannanotto ei ole tieteellinen tutkimus, jossa esitetään kokeiden tulokset, vaan pelkästään kuuden sivun pituinen lausunto, joka on laadittu vastauksena Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen kannanottopyyntöön, jonka aiheena olivat biopohjaisia, biohajoavia ja kompostoitavia muoveja koskevat standardit.
- 184 Eurofins-laboratorion 25.7.2017 päivätyssä laboratoriotestissä, joka tehtiin kantajien d2w-väkevöitettä sisältävälle muovinäytteelle, osoitetaan, että kyseisen muovin biohajoamisaste on 121 päivässä 88,86 prosenttia. On kuitenkin korostettava, että muovin pilkkoutuminen ja muovin assimilointuminen mikro-organismeihin riippuvat ympäristöolosuhteista. Kuten edellä erityisesti 127 ja 133 kohdasta ilmenee, mainitut olosuhteet kuitenkin vaihtelevat eivätkä vastaa laboratoriossa suoritettavan kokeen olosuhteita. Näin ollen se, että laboratoriossa saavutettiin 88,86 prosentin biohajoamisaste, ei tarkoita, että sama aste saavutettaisiin samassa ajassa todellisissa olosuhteissa.

- 185 Näin ollen kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet huomioon Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausuntoa, Intertek-laboratorion raporttia, 7.10.2019 päivättyä kannanottoa eivätkä Eurofins-laboratorion 25.7.2017 päivättyä laboratoriotestiä.
- 186 Seitsemänneksi Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnon liitteenä esitetystä Oxomar-tutkimuksesta todetaan, että sen tekijät toteavat, että on olemassa tiettyjä viitteitä siitä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi hajoaa biologisesti meriympäristössä. He eivät kuitenkaan osaa ottaa kantaa siihen, onko tällainen biohajoaminen täydellistä.
- 187 Oxomar-tutkimus, joka on päivätty 10.3.2021, on kuitenkin ilmestynyt direktiivin 2019/904 antamisen jälkeen. Edellä 154 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet sitä huomioon.
- 188 Mainitussa tutkimuksessa ei myöskään osoiteta, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi hajoaisi meriympäristössä biologisesti kokonaan kahden vuoden kuluessa. Näin ollen sen ei voida tältä osin katsoa kumoavan muun muassa Eunomian tutkimuksessa tehtyjä päätelmiä.
- 189 Vielä on mainittava, että edellä 152 kohdassa mainitun väitteensä tueksi kantajat väittävät myös, ettei Euroopassa muovin biohajoavuuden testaamisessa yleisimmin käytetty standardi EN 13432 ole merkityksellinen silloin, kun on kyse hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista.
- 190 Tältä osin kantajat eivät väitä, että niiden d2w-väkevöitettä sisältävä muovi täyttäisi standardin EN 13432 vaatimukset, joissa Eunomian tutkimuksen mukaan vaaditaan aerobisen hajoamisen osalta, että muovista vähintään 90 prosenttia muuntuu hiilidioksidiksi ja biomassaksi enintään kuuden kuukauden aikana.
- 191 Kantajat väittävät, että standardilla EN 13432 arvioidaan muovinäytteen biohajoamista erityisolosuhteissa eli teollisessa kompostoinnissa. Ne päättelevät tästä, että koska d2w-väkevöitettä sisältävää muovia ei ole suunniteltu kompostoitavaksi eikä sitä markkinoida kompostoitavana, standardilla EN 13432 ei ole merkitystä sen biohajoamisen arvioinnissa. Kantajien mukaan kyseisen muovilajin biohajoamisen mittaamiseen pitäisi käyttää amerikkalaista standardia ASTM D 6954, sillä kyseinen muovi on suunniteltu hajoamaan biologisesti luontaisissa olosuhteissa eikä teollisen kompostoinnin erityisolosuhteissa.
- 192 On totta, että Eunomian tutkimus osoittaa, että unionin tasolla ei ole yhtä vaan useita standardeja muovin biohajoavuuden arvioimiseen, että jotkin niistä ovat pelkästään menetelmiä, että jotkin ovat kansallisia ja että niitä kehitetään jatkuvasti.
- 193 On myös totta, että koska kussakin ympäristössä (teollinen kompostointi, makea vesi, meriympäristö, maaperä ja kaatopaikka) on omat olosuhteensa, biohajoamisen mittaamiseen tietyssä ympäristössä soveltuvilla standardeilla ei voida mitata biohajoamista muissa ympäristöissä. Eunomian tutkimus siis osoittaa, että kompostoimalla toteutettavaan biohajoamiseen sovellettavat standardit, joiden joukkoon kuuluu myös standardi EN 13432, eroavat standardeista, joilla voidaan mitata biohajoamista makeassa vedessä, meriympäristössä tai maaperässä, sekä standardeista, jotka on suunniteltu mittaamaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin hajoamista. Viimeksi mainittuja on kehitetty viime aikoina. Tällaisia standardeja ovat amerikkalainen ASTM D 6954, brittiläinen BS 8472:2011 ja ranskalainen AC T 51-808. Samassa tutkimuksessa täsmennetään, että nimenomaisesti hapettumista edistävää

- lisäainetta sisältävän muovin hajoamista mittaavien standardien kehittäminen johtuu siitä, ettei yhdessäkään muista standardeista edellytetä näytteen altistamista ensin ultraviolettisäteilylle ja/tai lämmölle, mutta ilman tällaista esivaiheen altistusta on lähes varmaa, ettei kyseinen muovinäyte hajoa biologisesti.
- 194 Eunomian tutkimuksessa todetaan lisäksi, etteivät hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin valmistajat markkinoi sitä kompostoitavana standardin EN 13432 mukaisesti vaan väittävät päinvastoin, että se ei sovellu kompostoitavaksi.
- 195 Silloin, kun asianosaisille esitettiin prosessinjohtotoimena kysymyksiä, kyseiset kolme toimielintä olivat yhtä mieltä siitä, että standardi EN 13432 on merkityksellinen, kun arvioidaan muovin biohajoamista teollisessa kompostoinnissa, mutta että muut standardit voivat käyttötarkoituksen mukaan olla merkityksellisiä silloin, kun arvioidaan muovin biohajoamista.
- 196 Kuten Eunomian tutkimuksessa todetaan, kompostointi on kuitenkin ainoa ympäristö, jonka olosuhteet voidaan tyydyttävästi toteuttaa laboratoriossa, koska kyseessä on teollinen ja siten hallittu prosessi. Näin ollen laboratoriossa toteutettujen testien tulokset eivät välttämättä ole muissa ympäristöissä toistettavissa todellisissa olosuhteissa. Vaikka siis hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovinäytettä testattaisiin sen biohajoamisen arvioimiseksi muissa kuin teollisen kompostoinnin olosuhteissa jonkin muun kuin EN 13432 -standardin, esimerkiksi ASTM D 6954 -standardin, mukaisesti, tällaisen laboratoriossa toteutetun testin tulos ei välttämättä olisi toistettavissa todellisissa olosuhteissa. Vaikka Eurofins-laboratorion 25.7.2017 tekemästä testistä laaditussa raportissa todetaan, että d2w-väkevöitetä sisältävä muovinäyte on standardin ASTM D 6954 mukainen, koska se saavutti 88,86 prosentin biohajoamisasteen, tämä ei kuitenkaan osoita, kuten edellä 184 kohdassa on todettu, että sama biohajoamisaste saavutettaisiin todellisissa olosuhteissa.
- 197 Lisäksi on todettava, että kuten parlamentti on huomauttanut vastauksessaan edellä 195 kohdassa mainittuun prosessinjohtotoimeen, hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoamisen arvioimiseen ei ole unionin tasolla yhtenäistä standardia vaan ainoastaan kansallisia standardeja, joiden kriteerit ja kynnyksarvot vaihtelevat. Esimerkiksi Eunomian tutkimuksen mukaan amerikkalaisessa standardissa ASTM D 6954 käytetään kynnyksarvona 60 prosentin hajoamisastetta, kun taas brittiläisessä standardissa BS 8472 määritellään kynnyksarvoksi hiilisisällön 50 prosentin muuntumisaste.
- 198 Eunomian tutkimuksesta ilmenee lisäksi, että teollinen kompostointi on kaikista ympäristöistä aggressiivisin eli biohajoamisen kannalta suotuisin. Näin ollen on epätodennäköistä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovinäyte, joka ei ole aidosti biohajoavaa teollisen kompostoinnin olosuhteissa ja joka ei täytä standardin EN 13432 vaatimuksia, olisi aidosti biohajoavaa muissa ympäristöissä, esimerkiksi maaperässä tai meriympäristössä. Näin ollen ei voida katsoa, ettei standardilla EN 13432 ole merkitystä, kun arvioidaan kyseisen muovilajin biohajoamista muissa kuin teollisen kompostoinnin olosuhteissa.
- 199 Näin ollen on katsottava, että kun kyseiset kolme toimielintä arvioivat standardin EN 13432 mukaisesti tehtyjen tutkimusten perusteella, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ole aidosti biohajoavaa, ne eivät ylittäneet sen laajan harkintavallan rajoja, jota niillä on ympäristöasioissa edellä 115 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan.
- 200 Kantajien edellä 152 kohdassa tiivistetysti esitettyjä väitteitä ei näin ollen voida hyväksyä.

201 Näin ollen edellä 124–200 kohdassa esitetystä seuraa, että kyseisillä kolmella toimielimellä oli käytettävissään mahdollisimman kattava tieteellinen arvio siitä riskistä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole aidosti biohajoavaa, ja että ne katsoivat ilmeiseen arviointivirheeseen syylistymättä, että tällainen riski oli olemassa.

2) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole kompostoitavaa

202 Direktiivin 2019/904 johdanto-osan 15 perustelukappaleessa olevan väitteen, jonka mukaan oxo-hajoava muovi ei ole kompostoitavaa, osalta on syytä täsmentää, että 16.1.2018 annetussa kertomuksessa todetaan, että kompostoituminen on tehostettua biohajoamista hallituissa olosuhteissa, joille on ennen kaikkea luonteenomaista ilmastus ja aineksen sisällä tapahtuvasta biologisesta toiminnasta johtuva luontainen lämmöntuotanto.

203 Komissio ja parlamentti toteavat vastinekirjelmässään todenneensa Eunomian tutkimuksen, 16.1.2018 annetun kertomuksen, oxo-julkilausuman ja De Wilden tutkimuksen perusteella, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ole kompostoitavaa.

204 Kuten edellä 132, 135 ja 142 kohdassa on todettu, asianomaiset asiakirjat olivat kyseisten kolmen toimielimen käytettävissä direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan.

205 Eunomian tutkimuksesta ilmenee, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi sovellu minkäänlaiseen kompostointiin ja ettei se täytä standardin EN 13432 vaatimuksia, joissa edellytetään, kuten edellä 190 kohdassa todettiin, 90 prosentin biohajoamisasteen saavuttamista kuudessa kuukaudessa. Eunomian tutkimuksessa todetaan tässä yhteydessä, että tieteellisessä tutkimuksessa saavutettu korkein biohajoamisaste on selvästi alle 90 prosenttia ja että tämän asteen saavuttamiseen kulunut aika ylitti selvästi teollisen kompostoinnin alalla vaaditut ajat, mikä synnyttää riskin muovinpalasten leviämisestä. Kuten edellä 194 kohdassa todetaan, mainitussa tutkimuksessa kerrotaan myös, ettei valtaosa kyseisen muovilajin valmistajista väitä, että se olisi kompostoitavaa.

206 Mainitussa 16.1.2018 annetussa kertomuksessa vahvistetaan, että käytettävissä olevien tietojen mukaan oxo-hajoavat muovit eivät näytä soveltuvan minkäänlaiseen kompostointiin eivätkä anaerobiseen hajottamiseen eivätkä ne täytä unionissa nykyään voimassa olevia standardeja, jotka koskevat kompostoinnin avulla hyödynnettäviä pakkauksia. Kyseisessä kertomuksessa todetaan myös, että prosessissa syntyvät muovinpalaset voivat heikentää kompostin laatua.

207 Oxo-julkilausumassa todetaan myös, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ole minkään muovipakkauksiin taikka muovin hyödyntämiseen sovellettavan standardin mukainen, koska sen biohajoaminen kestää liian pitkään ja koska muovinpalasia voi jäädä kompostiin ja näin ollen ne voivat vaikuttaa kompostin laatuun tai jopa levitä ympäristöön.

208 Samoin De Wilden tutkimuksessa todetaan, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi täytä erilaisia teolliseen kompostointiin tai kotitalouskompostointiin liittyviä standardeja.

209 Edellä olevista 202–208 kohdasta seuraa, että direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan kyseisillä kolmella toimielimellä oli kattava tieteellinen arvio siitä riskistä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole kompostoitavaa, ja että ne saattoivat ilmeiseen arviointivirheeseen syylistymättä katsoa, että tällaisen riskin olemassaolo oli näytetty toteen.

- 210 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajien väitteellä, jonka mukaan kyseiset kolme toimielintä eivät olleet ottaneet huomioon seuraavaa näyttöä, joka niiden mukaan osoittaa, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi on kompostoitavaa ja ettei se muodosta riskiä: ensinnäkin kantajien toimitusjohtajan todistajanlausunnon 23 ja 24 kohta, toiseksi Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnon 56 ja 58 kohta, kolmanneksi Eurofins-laboratorion 25.7.2017 päivätty laboratoriotesti ja neljänneksi Euroopan alueiden komitean ehdotus direktiivin 2019/904 3 artiklan muuttamiseksi.
- 211 On huomattava, että todistajanlausuntonsa 23 ja 24 kohdassa kantajien toimitusjohtaja tyyty toteamaan, että yhtäältä kyseiset kolme toimielintä eivät ole selittäneet, miksi oxo-hajoavan muovin kompostointi on toivottavaa, ja että toisaalta mainitut toimielimet eivät ole ilmoittaneet syitä siihen, että se seikka, että asianomainen muovilaji ei ole kompostoitavaa, luo ympäristölle tai ihmisten terveydelle riskin, joka oikeuttaa sen kieltämisen.
- 212 Samalla tavalla todistajanlausuntonsa 56 ja 58 kohdassa Symphony Environmentalin vanhempi tutkija toteaa, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia ole suunniteltu täyttämään standardin EN 13432 vaatimuksia, että lukuisista syistä tämän muovilajin ei ole tarpeen olla kompostoitavaa ja että se, että se ei ole kompostoitavaa, ei oikeuta sen kieltämistä.
- 213 Kyseisiä kolmea toimielintä ei kuitenkaan voida moittia siitä, että ne eivät ole ottaneet huomioon kantajien toimitusjohtajan todistajanlausunnon 23 ja 24 kohtaa ja Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnon 56 ja 58 kohtaa, edellä 155 ja 156 kohdassa sekä 179 kohdassa esitetyistä syistä.
- 214 Kantajat eivät myöskään voi sen osoittamiseksi, että niiden d2w-väkevöitettä sisältävä muovi on kompostoitavaa, väittää, että kyseiselle muoville on tehty onnistuneesti ISO 14855 -standardin mukaisia testejä, erityisesti Eurofins-laboratorion 25.7.2017 päivätty testi. Edellä olevasta 184 kohdasta käy ilmi, että se, että laboratoriossa on saavutettu tietty biohajoamisaste, ei tarkoita, että sama aste saavutetaan samassa ajassa todellisissa olosuhteissa.
- 215 Kyseisiä kolmea toimielintä ei voida myöskään moittia siitä, etteivät ne ole ottaneet huomioon Euroopan alueiden komitean direktiivin 2019/904 valmistelun yhteydessä tekemää ehdotusta kyseisen direktiivin 3 artiklan muuttamisesta siten, että tiettyjä synteettisiä polymeerejä eli niitä, joita pidetään standardin ASTM D 6002 mukaan biohajoavina, ei pidettäisi ”muovina”. Kyse on synteettisistä polymeereistä, jotka ”on mahdollista hajottaa biologisesti kompostissa – tunnettujen kompostoitavien materiaalien hajoamisvauhtiin verrattavissa olevalla nopeudella”. Mainitusta muutosehdotuksesta ei seuraa, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi kuuluisi synteettisiin polymeereihin, jotka voidaan hajottaa tällä tavalla.
- 216 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa vielä lisäksi, että kantajat esittävät keskenään ristiriitaisia väitteitä siitä, onko hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi kompostoitavaa. Kanteessaan ne nimittäin väittävät, että ”oxo-biohajoava muovi on todellisuudessa kompostoitavaa”. Vastauksissaan ne kuitenkin toteavat kyseisen muovilajin ja perinteisen muovin vertailun päätteeksi, että perinteinen muovi ”ei myöskään ole” kompostoitavaa, ja vastauksessaan prosessinjohtotoimiin ne toteavat, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia ”ei ole tarkoitettu käsiteltäväksi valvotuissa jätteenkäsittelylaitoksissa”.
- 217 Kantajien väitteen, jonka mukaan se, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole kompostoitavaa, ei aiheuta riskiä ympäristölle tai ihmisten terveydelle, osalta on aiheellista painottaa, että se, että kyseinen muovilaji ei ole kompostoitavaa, yhdessä sen kanssa, että se ei ole

aidosti biohajoavaa, että sitä ei voida kierrättää ja että se ei tuota todistettua ympäristöhyötyä, merkitsee sitä, että jos se jätetään luontaisiin olosuhteisiin, se pilkkoutuu mikromuoviksi, joka säilyy ympäristössä ennen kuin se lopulta hajoaa biologisesti. On aiheellista katsoa, että edellä 115 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kysymys siitä, onko se, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole kompostoitavaa, riski ympäristölle tai ihmisten terveydelle, kun otetaan huomioon etenkin se, ettei kyseinen muovi ole aidosti biohajoavaa, kuuluu kyseisten kolmen toimielimen harkintavallan piiriin.

218 Edellä olevista 202–217 kohdasta ilmenee, että kyseisillä kolmella toimielimellä oli käytettävissään mahdollisimman kattava tieteellinen arvio siitä riskistä, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ole kompostoitavaa, ja että ne katsoivat tällaisen riskin olevan olemassa syylistymättä ilmeiseen arviointivirheeseen.

3) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen

219 Direktiivin 2019/904 johdanto-osan 15 perustelukappaleessa esitetystä väitteestä, jonka mukaan oxo-hajoava muovi vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen, on mainittava, että kyseiset kolme toimielintä toteavat vastineissaan ja vastauksissaan, että ne ovat saaneet tukea tälle väitteelle Eunomian tutkimuksesta, 16.1.2018 annetusta kertomuksesta, oxo-julkilausumasta ja Loughborough'n yliopiston tutkimuksesta.

220 Kuten edellä 132, 135 ja 150 kohdassa on todettu, asianomaiset asiakirjat olivat mainittujen toimielinten käytettävissä direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan.

221 Eunomian tutkimuksen mukaan koottu näyttö viittaa siihen, ettei tällä hetkellä käytettävissä olevien tekniikoiden avulla ole mahdollista tunnistaa hapettumista edistävää lisäainetta sisältäviä muovia siten, että se voitaisiin erottaa muista muoveista. Näin ollen se kierrätetään perinteisten muovien kanssa. Eunomian tutkimuksen mukaan tämä vaikuttaa kierrätysmuovin laatuun. Vaikka kierrätysmuovin laadun heikkeneminen voitaisiin joissain tapauksissa välttää stabilointiaineita käyttämällä, tarvittavan stabilointiaineiden määrän määrittäminen olisi kuitenkin vaikeaa, sillä se riippuu käytetyn hapettumista edistävän lisäaineen pitoisuudesta ja lajista.

222 Lisäksi Eunomian tutkimus osoittaa, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin hajoaminen ennen kierrätystä näyttää vaikuttavan kierrätysmuovin fyysisiin ominaisuuksiin ja käyttöikänsä. Kyseisessä tutkimuksessa tästä päätellään, ettei kierrätysmuovi sovellu kaikkiin loppukäyttötarkoituksiin ja ettei sitä pitäisi etenkään käyttää tuotteisiin, joiden käyttöikä on pitkä. Tutkimuksen mukaan on kuitenkin mahdollista valmistaa kierrätysmuovia, jota voitaisiin käyttää tuotteisiin, joiden käyttöikä on lyhyempi. Eunomian tutkimuksessa todetaan, että jos kierrätysmuovi sisältää hapettumista edistävää lisäainetta sisältäviä muovia, se vaikuttaa kielteisesti kierrätysmuovin markkinointimahdollisuuksiin, laatuun ja hintaan.

223 Edellä mainitussa 16.1.2018 annetussa kertomuksessa, jossa toistetaan Eunomian tutkimuksen päätelmät, todetaan, etteivät uudelleenkasittelyä harjoittavat yritykset pysty tällä hetkellä käytettävissä olevalla tekniikalla tunnistamaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältäviä muovia ja erottamaan sitä muista muoveista ja että tämän takia kyseinen muovi joudutaan kierrättämään yhdessä perinteisen muovin kanssa, mikä voi johtaa uusiomateriaalien laadun heikkenemiseen. Kertomuksen mukaan stabilointiaineiden, jotka voisivat estää tällaisen heikkenemisen, annostelu on vaikeaa. Mainitun kertomuksen mukaan on lisäksi mahdotonta

valvoa sitä, kuinka paljon hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ikääntyy ennen kierrätystä. Samassa 16.1.2018 annetussa kertomuksessa korostetaan näiden tekijöiden kielteistä vaikutusta kierrätysmuovin hintaan ja todetaan, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi sovellu kierrätykseen.

- 224 Oxo-julkilausumassa todetaan niin ikään, ettei tämänhetkisellä tekniikalla pystytä erottamaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia perinteisestä muovista ja että on vaikea arvioida sekä sitä, missä määrin tällainen muovi on jo ikäännytynyt, että sitä, kuinka paljon stabilointiaineita tarvitaan kierrätysmuovin hajoamisen estämiseksi. Mainitussa julkilausumassa tästä päätellään, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi sovellu laajamittaiseen kierrätykseen.
- 225 Samalla tavoin Loughborough'n yliopiston tutkimuksessa todetaan, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi sovellu kierrätykseen, koska uusiomateriaalissa on tällöin hapettumista edistäviä lisäaineita, jotka nopeuttavat sen hajoamista. Stabilointiaineiden lisääminen on tutkimuksen mukaan hankalaa, koska tarvittavasta stabilointiaineiden määrästä ja jo saavutetusta hapettumisasteesta ei ole varmaa tietoa.
- 226 Edellä olevista 219–225 kohdasta seuraa, että direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan kyseisillä kolmella toimielimellä oli käytettävissään kattava tieteellinen arvio siitä riskistä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen, ja että ne saattoivat ilmeiseen arviointivirheeseen syylistymättä katsoa, että tällaisen riskin olemassaolo oli näytetty toteen.
- 227 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajien väitteellä, jonka mukaan mainitut toimielimet olivat jättäneet ottamatta huomioon seuraavat asiakirjat: ensinnäkin itävaltalaisen TCKT-laboratorion 17.3.2016 päivätty raportti otsikolla ”Effect of mechanical recycling on the properties of films containing oxo-biodegradable additive” (”Mekaanisen kierrätyksen vaikutus oxo-biohajoavaa lisäainetta sisältäviin kalvoihin”, jäljempänä TCKT-laboratorion maaliskuussa 2016 julkaistu raportti); toiseksi saman laboratorion 27.7.2016 päivätty toinen raportti otsikolla ”Weathering study on LDPE (with and without d2w/oxobiodegradable additive)” (”Tutkimus LDPE:n säänkestävyydestä (tarkasteltavana sekä d2w-väkevöitetä / oxo-biohajoavaa lisäainetta sisältävät ja sisältämättömät muovit)”, jäljempänä TCKT-laboratorion heinäkuussa 2016 julkaistu raportti); kolmanneksi 21.5.2012 päivätty eteläafrikkalaisen Roediger-laboratorion raportti otsikolla ”Recycling report on d2w oxo-biodegradable plastics” (”Raportti d2w-väkevöitetä sisältävien oxo-biohajoavien muovien kierrätyksestä”, jäljempänä Roediger-laboratorion raportti); neljänneksi vuonna 2018 julkaistu M. D. Samperin ym. tutkimus otsikolla ”Interference of Biodegradable Plastics in the Polypropylene Recycling Process” (”Biohajoavien muovien häiriövaikutus polypropeenin kierrätysprosessissa”, jäljempänä Samperin tutkimus) ja viidenneksi Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnon 48–52 kohta.
- 228 On totta, että TCKT-laboratorion maaliskuussa 2016 julkaistusta raportista ilmenee, että d2w-väkevöitetä sisältävästä muovista saatua uusiomateriaalia voidaan käyttää lyhytikäisiin tuotteisiin, kuten roskapusseihin tai ostoskasseihin. Tämän lisäksi saman laboratorion heinäkuussa 2016 julkaistusta raportista, jonka tarkoituksena oli tutkia, voidaanko hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettuja ostoskasseja kierrättää pitkäaikaiseen käyttöön tarkoitettuiksi paksusta muovista valmistettaviksi tuotteiksi, käy ilmi, että vaikka hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin esiintymisellä uusiomateriaalissa voi olla kielteisiä vaikutuksia, kuten pintahalkeamien lisääntyminen, tällaisia kielteisiä vaikutuksia ei

ilmene silloin, kun materiaaliin lisätään stabilointiainetta. Myös Roediger-laboratorion raportissa todetaan, ettei d2w-väkevoitettä sisältävän muovin esiintymisellä ole merkittävää kielteistä vaikutusta uusiomateriaaliin.

- 229 Sekä TCKT-laboratorion maaliskuussa 2016 julkaistu raportti että Roediger-laboratorion raportti mainitaan kuitenkin Eunomian tutkimuksessa. Kuten edellä 132 kohdassa on todettu, asianomainen tutkimus oli kyseisten kolmen toimielimen käytettävissä direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan. Mainittuja toimielimiä ei siis voida moittia siitä, etteivät ne olleet ottaneet huomioon näitä kahta raporttia.
- 230 Eunomian tutkimuksesta käy myös ilmi, että TCKT-laboratorion maaliskuussa 2016 julkaistu raportti ja Roediger-laboratorion raportti ovat molemmat hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin valmistajien tilaamia. Lisäksi TCKT-laboratorion heinäkuussa 2016 julkaistusta raportista ilmenee, että se laadittiin kantajien pyynnöstä. Näin ollen edellä 147 ja 149 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kyseisille kolmelle raportille ja erityisesti TCKT-laboratorion heinäkuussa 2016 julkaistulle raportille voidaan antaa vain vähän todistusarvoa.
- 231 Todettakoon vielä, että Eunomian tutkimuksessa huomautetaan, että Roediger-laboratorion raporttiin kirjatuissa tuloksissa on epäjohtonmukaisuutta, jota mainitussa raportissa ei selitetä. Kyseisessä tutkimuksessa todetaan myös, että TCKT-laboratorion maaliskuussa 2016 julkaistun raportin päätelmiin on vaikea luottaa, koska erityisesti eri näytteiden, joissa kussakin oli eri prosenttiosuus hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia, kehitystä ei ole kuvattu selkeästi.
- 232 Samperin tutkimuksesta on komission tavoin todettava, että se ei koske hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin kierrätystä vaan biohajoavien polymeerien kierrätystä. Siitä, että Samperin tutkimuksen kohteena olevan muovilajin markkinoille saattamista ei ole kielletty, vaikka se soveltuu huonosti kierrätykseen, ei voida päätellä, ettei myöskään hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin markkinoille saattamista pitäisi kieltää. Edellä 115 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan kunkin muovilajin aiheuttaman riskin olemassaolon toteaminen kuuluu kyseisten kolmen toimielimen harkintavallan piiriin.
- 233 Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnosta todetaan vielä, että on totta, että todistajanlausunnon 48–52 kohdassa, joihin vastauksissa viitataan, todetaan muun muassa, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi voidaan kierrättää samalla tavalla kuin perinteinen muovi ja ettei näitä muovilajeja tarvitse erottaa toisistaan kierrätystä varten. Edellä 179 kohdassa esitetyistä syistä kyseisiä kolmea toimielintä ei kuitenkaan voida moittia siitä, etteivät ne ole ottaneet huomioon Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnon 48–52 kohtaa.
- 234 Edellä olevista 219–233 kohdasta seuraa, että kyseisillä kolmella toimielimellä oli käytettävissään mahdollisimman kattava tieteellinen arvio siitä riskistä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen, ja että ne saattoivat ilmeiseen arviointivirheeseen syyllistymättä katsoa, että tällainen riski oli näytetty toteen.

4) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei tuota todistettua ympäristöhyötyä

- 235 Direktiivin 2019/904 johdanto-osan 15 perustelukappaleessa esitetystä väitteestä, jonka mukaan oxo-hajoava muovi ei tuota todistettua ympäristöhyötyä, parlamentti ja komissio toteavat, että ne olivat saaneet tukea tälle väitteelle Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle 16.1.2018 annetusta komission tiedonannosta ”EU:n strategia muoveista kiertotaloudessa” [COM(2018) 28 final] ja De Wilden tutkimuksesta.
- 236 De Wilden tutkimuksessa, jonka tarkoituksena oli arvioida erityisesti oxo-hajoavien muovien hyötyjä ja haittoja suhteessa niin sanottujen biohajoavien muovien hyötyihin ja haittoihin, tyydytään toteamaan, että ensin mainitut eivät ole biohajoavia, eikä niistä esitetä todistettuja hyötyjä. Edellisessä kohdassa mainitun komission tiedonannon sivulla 17 todetaan erityisesti seuraavaa: ”On – – havaittu, etteivät jotkin vaihtoehtoiset materiaalit, joilla väitetään olevan biohajoavuusominaisuuksia, tarjoa todistettua ympäristöhyötyä perinteisiin muoveihin verrattuna, mutta niiden nopea pilkkoutuminen mikromuoviksi aiheuttaa huolta. Tällaisia ovat esimerkiksi oxo-hajoavat muovit.” Edellä 124–234 kohdassa mainituista hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin biohajoamista, kompostointia ja kierrätystä koskevista tieteellisistä arvioinneista ei myöskään ilmene, että kyseinen muovilaji tuottaisi jollain asianomaisista aloista todistettua hyötyä.
- 237 Kantajat väittävät kuitenkin yhtäältä, että mainittujen toimielinten olisi pitänyt ottaa huomioon parlamentin kalatalousvaliokunnan direktiiviehdotuksesta antama lausunto, jossa suositeltiin, että biohajoava muovi olisi määriteltävä selkeästi.
- 238 Toisaalta kantajat pitävät erityisen kuvaavana sitä, että parlamentin maatalouden ja maaseudun kehittämisen valiokunta ja ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunta ehdottivat direktiiviehdotuksesta 3.10.2018 ja 11.10.2018 antamissaan lausunnoissa oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen kieltämistä esittämättä kuitenkaan tälle mitään perusteluja.
- 239 Parlamentin työjärjestyksen (EUVL 2019, L 302, s. 1) 59 artiklan 1 kohdan mukaan SEUT 294 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu parlamentin kanta vahvistetaan kuitenkin täysistunnossa toimitettavalla äänestyksellä eikä jonkin sen valiokunnan lausunnolla. Näin ollen sillä ei juurikaan ole merkitystä, että kalatalousvaliokunnan kaltaisen valiokunnan kanta poikkeaa täysistunnossa vahvistetusta kannasta. Merkitystä ei ole varsinkaan sillä, ettei maatalouden ja maaseudun kehittämisen valiokunnan tai ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan kaltainen valiokunta perustele lausuntoaan. Näin ollen parlamenttia, neuvostosta ja komissiosta puhumattakaan, ei voida moittia siitä, ettei se ole ottanut huomioon tällaisia lausuntoja.
- 240 Edellä olevista 235–239 kohdasta seuraa, että kyseisillä kolmella toimielimellä oli käytettävissään mahdollisimman kattava tieteellinen arvio hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin mahdollisista ympäristöhyödyistä ja että ne saattoivat ilmeiseen arviointivirheeseen syylistymättä todeta, ettei todistettuja hyötyjä ollut.
- 241 Näin ollen mainituilla toimielimillä oli käytettävissään mahdollisimman kattava tieteellinen arvio direktiivin 2019/904 johdanto-osan 15 perustelukappaleessa mainituista riskeistä eli siitä, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole aidosti biohajoavaa, että se ei ole

kompostoitavaa, että se vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen ja että se ei tuota todistettua ympäristöhyötyä. Mainitut toimielimet saattoivat näin ollen ilmeiseen arviointivirheeseen syylistymättä katsoa, että näiden riskien olemassaolo oli osoitettu.

5) Vastauskirjelmiin liitetty luettelo, joka sisältää kaikki asiakirjat, joita kyseiset kolme toimielintä eivät väitetyksi ole ottaneet huomioon

- 242 On vielä täsmennettävä, että kantajat ovat toimittaneet vastauskirjelmiansä liitteenä luettelon, joka sisältää kaikki ne asiakirjat, joita kyseiset kolme toimielintä eivät ole kantajien mukaan ottaneet huomioon (jäljempänä vastauskirjelmien liitteenä oleva luettelo).
- 243 Useimpia mainittuun luetteloon sisältyviä asiakirjoja on jo tarkasteltu edellä.
- 244 Näistä asiakirjoista, joita ei ole tarkasteltu edellä, jotkin, nimittäin seuraavat, on laadittu direktiivin 2019/904 antamisen jälkeen: ensinnäkin brittiläinen standardi PAS 9017:2020, joka on julkaistu lokakuussa 2020; toiseksi verkossa 21.12.2019 julkaistu A. S. Babetton, M. C. Antunesin, S. H. P. Bettinin ja B. C. Bonsen tutkimus otsikolla ”A Recycling-Focused Assessment of the Oxidative Thermomechanical Degradation of HDPE Melt Containing Pro-oxidant” (”Kierrätyksen tarkasteluun erityisesti kohdistuva arviointi hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän sulan suuritiheyksisen polyeteenin oksidatiivisesta lämpömekaanisesta hajoamisesta”); kolmanneksi S. Saikrishnanin, D. Jubinvillen, C. Tzoganakis ja T. H. Mekonnenin joulukuussa 2020 julkaistu tutkimus otsikolla ”Thermo-mechanical degradation of polypropylene (PP) and low-density polyethylene (LDPE) blends exposed to simulated recycling” (”Simuloidusti kierrätettyjen polypropeenien (PP) ja matalatiheyksistä polyeteeniä (LDPE) sisältävien seosten lämpömekaaninen hajoaminen”) ja neljänneksi D. Åkessonin, G. Kuzhanthavelun ja M. Bohlénin 24.10.2020 julkaistu tutkimus otsikolla ”Effect of a Small Amount of Thermoplastic Starch Blend on the Mechanical Recycling of Conventional Plastics” (”Pienenä määränä annostellun termoplastisen tärkkelysseoksen vaikutus perinteisten muovien mekaaniseen kierrätykseen”). Edellä 154 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne ole ottaneet huomioon näitä neljää asiakirjaa.
- 245 Yksi vastauskirjelmiin liitettyssä luettelossa olevista asiakirjoista mainitaan Eunomian tutkimuksessa, joka oli kyseisten kolmen toimielimen saatavilla direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan. Näin ollen ne ovat ottaneet kyseisen asiakirjan huomioon. Kyseessä on I. Jakubowiczin ja J. Enebron maaliskuussa 2012 julkaistu tutkimus otsikolla ”Effects of Reprocessing of Oxobiodegradable and Non-degradable Polyethylene on the Durability of Recycled Materials” (”Oxo-biohajoavan ja hajoamattoman polyeteenin uudelleenkäsittelyn vaikutukset uusiomateriaalien kestävyteen”).
- 246 Eräaseen toiseen vastauskirjelmien liitteenä olevassa luettelossa mainittuun asiakirjaan eli kanteen liitteeseen A.27, joka sisältää tutkijoiden ECHAlle lähettämiä kirjeitä, jotka koskevat oxo-biohajoavaa muovia, viitataan kanteessa vain yleisluonteisesti. Kanteessa todetaan ainoastaan, että mainitut kirjeet lähetettiin vastauksena ECHAN käynnistämään julkiseen kuulemiseen, joka koski kyseistä muovilajia, ja että niiden kirjoittajat vastustavat kyseisen muovin kieltämistä. Edellä 163 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti unionin yleisen tuomioistuimen tehtävä ei kuitenkaan ole selvittää, mitkä liitteessä A.27 olevista kirjeistä, joita on yli 30 ja joiden yhteispituus on 100 sivua, ovat merkityksellisiä, luotettavia ja dokumentoituja, eikä selvittää, mitä kantajien väitettä niissä tuetaan. Myös vastauskirjelmissä kyseiseen liitteeseen viitataan vain yleisluonteisesti. On kuitenkin yksi poikkeus, joka koskee tohtori R. Rosen 3.5.2018

päivättyä kirjettä. Tähän kirjeeseen viitataan erikseen sekä kanteessa että vastauskirjelmissä. Se mainitaan kuitenkin neljännen lainvastaisuusväitteen perusteluissa, joten sitä tarkastellaan jäljempänä asianomaisen väitteen yhteydessä.

- 247 Yhteen vastauskirjelmiin liitettyssä luettelossa olevaan asiakirjaan ei viitata kertaakaan sen paremmin kanteessa kuin vastauskirjelmissä. Kyseessä on marraskuussa 2012 julkaistu H. Jinin, J. Gonzalez-Gutierrezin, P. Oblakin, B. Zupančičin ja I. Emrin tutkimus otsikolla ”The effect of extensive mechanical recycling on the properties of low-density polyethylene” (”Laajamittaisen mekaanisen kierrätyksen vaikutus matalatiheyksisen polyeteenin ominaisuuksiin”). Tähän tutkimukseen viitataan ainoastaan Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnossa, joka on myös liitetty vastauskirjelmiin. Edellä 163 kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä sovelletaan kuitenkin myös vastauskirjelmiin (tuomio 11.7.2018, Europa Terra Nostra v. parlamentti, T-13/17, ei julkaistu, EU:T:2018:428, 86 kohta). Unionin yleinen tuomioistuin ei näin ollen voi ottaa kyseistä tutkimusta huomioon.
- 248 Näin ollen kyseisiä kolmea toimielintä ei voida moittia siitä, etteivät ne ole ottaneet huomioon vastauskirjelmien liitteenä olevassa luettelossa esitettyjä asiakirjoja.
- 249 Näin ollen on pääteltävä, että kuten edellä 241 kohdassa on todettu, kantajat väittävät virheellisesti, että kyseiset kolme toimielintä tekivät ilmeisen arviointivirheen yhtäältä, kun ne antoivat hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevan kiellon, vaikka niillä ei ollut käytössään mahdollisimman kattavaa tieteellistä arviota tämän muovilajin aiheuttamista riskeistä, ja toisaalta, kun ne katsoivat, että mainittujen riskien olemassaolo oli näytetty toteen.
- 250 Koska unionin lainsäätäjän SEUT 191 artiklaan perustuvaa toimivaltaa on edellä 115 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan valvottava ilmeisten arviointivirheiden osalta, on aiheellista todeta, etteivät kyseiset kolme toimielintä ole rikkoneet kyseistä säännöstä.
- 251 Koska SEUT 191 artiklaa ei ole rikottu, ei ole tarpeen tutkia sitä, onko rikkominen riittävän ilmeinen, kuten edellä 42 kohdassa mainitussa unionin vastuun syntymisen ensimmäistä edellytystä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään.
- 252 Kolmannen lainvastaisuusväitteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä siltä osin kuin se koskee SEUT 191 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista ja ilmeisiä arviointivirheitä.

b) SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen riittävän ilmeinen loukkaaminen

- 253 Kolmannen lainvastaisuusväitteensä toisessa ja kolmannessa osassa sekä osittain sen ensimmäisessä osassa kantajat väittävät, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kielto on SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen vastainen.
- 254 Aluksi on syytä palauttaa mieleen, että suhteellisuusperiaate edellyttää, että kyseessä olevan säännösten oikeutetut tavoitteet ovat toteutettavissa unionin toimielinten toimilla ja että toimilla ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisten tavoitteiden toteuttamiseksi, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (tuomio 13.3.2019, Puola v. parlamentti ja neuvosto, C-128/17, EU:C:2019:194, 94 kohta).

- 255 Kyseisen periaatteen noudattamista koskevasta tuomioistuinvalvonnasta on todettava, että kehittyvän monitahoisen tekniikan yhteydessä unionin lainsäätäjällä on laajaa harkintavaltaa muun muassa silloin, kun arvioidaan hyvin monitahoisia tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja, niiden toimenpiteiden luonteen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, joihin se ryhtyy, kun taas unionin tuomioistuinten tehtävänä on valvoa ainoastaan, ettei kyseisen harkintavallan käytössä ole tehty ilmeistä virhettä, ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin tai ettei lainsäätaja ole selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajoja. Tällaisessa asiayhteydessä unionin tuomioistuimet eivät voi omalla tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja koskevalla arvioinnillaan korvata arviointia, jonka tekee unionin lainsäätaja, jolle kyseinen tehtävä on perussopimuksessa annettu (tuomio 13.3.2019, Puola v. parlamentti ja neuvosto, C-128/17, EU:C:2019:194, 95 kohta).
- 256 Näiden näkökohtien valossa on aiheellista tutkia, väittävätkö kantajat perustellusti kolmannen lainvastaisuusväitteensä toisessa osassa, että direktiivin 2019/904 tavoite ei ole toteutettavissa mainitun direktiivin 5 artiklassa säädettyllä kiellolla siltä osin kuin se koskee oxo-biohajoavaa muovia, ja lisäksi, ylitetäänkö mainitulla toimella, kuten kantajat väittävät saman lainvastaisuusväitteen kolmannessa osassa, se, mikä on tarpeen kyseisen tavoitteen toteuttamiseksi.
- 257 Kolmannen lainvastaisuusväitteen ensimmäisestä osasta on todettava, että se perustuu osittain näkemykseen, että kyseinen kieltäminen on suhteeton jo pelkästään siitä syystä, että oxo-hajoavan muovin ympäristölle ja ihmisten terveydelle aiheuttamista riskeistä ei ole olemassa tieteellistä arviointia. On huomattava, että kantajat väittävät näin ollen olennaisilta osin, että koska tällaisten riskien olemassaoloa ei ole näytetty toteen, mainitulla kiellolla ei voida suojautua niiltä. Ensimmäistä osaa, sikäli kuin se perustuu tähän väitteeseen, ei näin ollen voida erottaa toisesta osasta, ja siksi näitä osia tarkastellaan yhdessä.
- 1) Toinen osa, joka koskee sitä, että direktiivin 2019/904 tavoite ei ole toteutettavissa mainitun direktiivin 5 artiklassa säädettyllä kiellolla siltä osin kuin se koskee oxo-biohajoavaa muovia, ja ensimmäinen osa sikäli kuin se perustuu samaan väitteeseen*
- 258 Edellä olevista 124–249 kohdasta seuraa, etteivät kyseiset kolme toimielintä ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä, kun ne katsoivat, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi aiheuttaa riskejä ympäristölle ja ihmisten terveydelle, koska se ei ole aidosti biohajoavaa, koska se ei ole kompostoitavaa, koska se vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen ja koska se ei tuota todistettavaa ympäristöhyötyä.
- 259 Näin ollen edellä 255 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti on katsottava, että direktiivin 2019/904 johdanto-osan 36 perustelukappaleessa ja 1 artiklassa lausuttu ympäristön ja ihmisten terveyden suojelua koskeva tavoite on toteutettavissa toimenpiteellä, jolla kielletään hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattaminen.

2) Kolmas osa, joka koskee sitä, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyllä kiellolla siltä osin, kuin se koskee oxo-biohajoavaa muovia, ylitetään se, mikä on tarpeen mainitun direktiivin tavoitteen toteuttamiseksi

- 260 Kolmannen lainvastaisuusväitteen kolmannessa osassa kantajat väittävät, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyllä toimenpiteellä siltä osin, kuin se koskee oxo-biohajoavaa muovia, ylitetään se, mikä on tarpeen kyseisen direktiivin ympäristön ja ihmisten terveyden suojelua koskevan tavoitteen toteuttamiseksi.
- 261 Kantajat väittävät ensinnäkin, että on olemassa muita toimenpiteitä, jotka olisivat vähemmän rajoittavia kuin se, että markkinoille saattaminen kielletään kokonaan, nimittäin ensiksikin oxo-biohajoavan muovin jättäminen mainitun direktiivin 3 artiklan 3 kohdassa olevan oxo-hajoavan muovin määritelmän ja näin ollen asianomaisen direktiivin 5 artiklan soveltamisalan ulkopuolelle; toiseksi oxo-biohajoavan muovin testaaminen amerikkalaisen ASTM D 6954 -standardin ja muiden vastaavien standardien mukaisesti; kolmanneksi vaatimus, että oxo-biohajoava muovi varustetaan merkillä, jonka avulla se voidaan lajitella automaattisesti ennen kierrätystä; neljänneksi kyseisen muovilajin sisällyttäminen direktiivin 2019/904 4, 7, 8 ja/tai 10 artiklan soveltamisalaan; tai viidenneksi vaatimus siitä, että kyseinen muovi varustetaan merkinnöillä, joilla estetään kaikenlainen sekaannusvaara kuluttajien keskuudessa.
- 262 Yhdelläkään kantajien ehdottamista viidestä toimenpiteestä ei kuitenkaan voida saavuttaa direktiivin 2019/904 tavoitetta.
- 263 Ensinnäkin kantajien ehdotuksesta, jonka mukaan oxo-biohajoava muovi jätettäisiin direktiivin 2019/904 3 artiklan 3 kohdassa olevan oxo-hajoavan muovin määritelmän ulkopuolelle, on jo todettu nyt käsiteltävän lainvastaisuusväitteen ensimmäisen osan tarkastelussa, että kyseiset kolme toimielintä ovat ilmeiseen arviointivirheeseen syylistymättä katsoneet, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole kohtuullisessa ajassa aidosti biohajoavaa ja ettei näin ollen ole syytä tehdä eroa oxo-hajoavan muovin ja oxo-biohajoavan muovin välillä. Näin ollen hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin jättäminen direktiivin 2019/904 3 artiklan 3 kohdassa olevan oxo-hajoavan muovin määritelmän ulkopuolelle merkitsisi sitä, että kyseisen direktiivin 5 artiklassa säädetyin kiellon soveltamisala rajattaisiin koskemaan sen liitteessä olevassa B osassa lueteltuja kertakäyttöisiä muovituotteita, mikä olisi vastoin kyseisen artiklan sanamuotoa.
- 264 Toiseksi kantajien ehdotuksesta, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia testattaisiin amerikkalaisen ASTM D 6954 -standardin tai muiden vastaavien standardien mukaisesti, on jo todettu edellä 197 kohdassa, että koska unionin tasolla ei ole olemassa yhtenäistä standardia, jonka avulla mainitun muovin biohajoamista voitaisiin arvioida, vaan ainoastaan kansallisia standardeja, kyseiset kolme toimielintä eivät ole ylittäneet harkintavaltansa rajoja olemalla tukeutumatta ASTM D 6954 -standardiin tai muihin vastaaviin standardeihin.
- 265 Kolmanneksi kantajien ehdotuksesta, jonka mukaan vaadittaisiin, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi olisi varustettava merkillä, josta se voidaan tunnistaa lajitteluautomaatissa niin, että se pystytään erottamaan perinteisistä muoveista eikä sitä kierrätetä niiden kanssa, todetaan, että Eunomian tutkimuksesta ilmenee, ettei nykyinen tekniikka mahdollista hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin automaattista lajittelua, ja että 16.1.2018 annetusta kertomuksesta ilmenee, että ”tällä hetkellä käytettävissä olevalla teknologialla ei – – voida varmistaa, että uudelleen käsittelijät pystyvät tunnistamaan oxo-hajoavan muovin ja lajittelemaan sen erikseen”.

- 266 Komissio korostaa tältä osin, ettei perinteisesti käytetyillä automaattisilla erottelutekniikoilla, kuten lähi-infrapunaspektroskopiolla, voida havaita hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia ja että näin ollen tätä tarkoitusta varten olisi kehitettävä uudenlaisia lajitteluautomaatteja mutta tämä ei ole kierrätysteollisuuden kannalta taloudellisesti kannattava vaihtoehto. Kantajat tyytyvät toteamaan, että uudenlaisten lajitteluautomaattien kehittäminen on taloudellisesti kannattavaa, esittämättä mitään todisteita kyseisen väitteen tueksi ja osoittamatta, että niiden ehdottaman merkin toteuttaminen olisi tosiasiallisesti mahdollista.
- 267 Neljänneksi kantajat ehdottavat, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi sisällytettäisiin direktiivin 2019/904 4, 7, 8 ja/tai 10 artiklan soveltamisalaan – näillä artikloilla jäsenvaltiot voivat toteuttaa seuraavat toimenpiteet: kulutuksen vähentämistä koskevat toimenpiteet (4 artikla); toimenpiteet, joilla määrätään sellaisten merkintöjen kiinnittämisestä, joilla annetaan kuluttajille tietoa yhtäältä kyseisestä tuotteesta aiheutuvan jätteen asianmukaisista jätehuoltovaihtoehdoista tai kyseisen tuotteen osalta vältettävistä loppukäsittelymenetelmistä ja toisaalta tuotteessa olevasta muovista ja kyseisen tuotteen epäasianmukaisen loppukäsittelyn aiheuttamista haitallisista vaikutuksista (7 artikla); toimenpiteet, joilla määrätään laajennettua tuottajan vastuuta koskevien järjestelmien perustamisesta hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen osalta (8 artikla); valistustoimenpiteet, joilla annetaan tietoa kuluttajille ja kannustetaan heitä vastuulliseen kulutuskäyttäytymiseen (10 artikla).
- 268 Kun otetaan huomioon se laaja harkintavaltia, joka unionin lainsäätäjällä on niiden toimenpiteiden luonteen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, joihin se ryhtyy, ja josta muistutettiin edellä 255 kohdassa, ei kuitenkaan voida katsoa, että kyseiset kolme toimielintä olisivat ylittäneet tämän harkintavallan rajat, kun ne katsoivat, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden aiheuttamien riskien, muun muassa sen riskin, että ne eivät ole aidosti biohajoavia, takia oli asianmukaista kieltää niiden markkinoille saattaminen sen sijaan, että niihin sovellettaisiin jotain direktiivin 2019/904 4, 7, 8 ja/tai 10 artiklassa tarkoitetuista toimenpiteistä, jotka vieläpä todennäköisesti vaihtelisivat jäsenvaltiosta toiseen.
- 269 Viidenneksi kantajien ehdotuksesta, jonka mukaan olisi vaadittava, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistetut tuotteet varustettaisiin merkinnöillä, joiden avulla estettäisiin kaikenlainen sekaannusvaara kuluttajien keskuudessa, todetaan, että siihen pätee sama kuin kantajien ehdotukseen, jonka mukaan mainittuihin tuotteisiin voitaisiin soveltaa direktiivin 2019/904 7 tai 10 artiklassa säädettyjä toimenpiteitä. Tämä ehdotus on näin ollen edellä 268 kohdassa esitetyistä syistä hylättävä.
- 270 Toiseksi kantajat väittävät, että sen sijaan, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattaminen kiellettiin kokonaan, kyseisten kolmen toimielimen olisi pitänyt säätää siirtymäkaudesta, kuten ECHA menetteli tarkoituksellisesti lisättävää mikromuovia koskevassa rajoitusehdotuksessaan.
- 271 Tällaista väitettä ei voida hyväksyä.
- 272 On totta, että ECHAN syyskuussa 2020 antamassa tiedonannossa, jonka otsikkona on ”Restriction proposal on intentionally added microplastics – questions and answers” (”Ehdotus tarkoituksellisesti lisättävän mikromuovin rajoittamiseksi – kysymyksiä ja vastauksia”) ja jonka kantajat ovat toimittaneet tuomioistuimelle, todetaan, että kyseinen virasto on ehdottanut

REACH-asetuksen mukaista rajoitusta, jossa se suosittelee kosmeettisissa valmisteissa käytettävien mikromuovien markkinoille saattamisen kieltämistä mutta asettaa kiellolle siirtymäajan, joka olisi neljästä kahdeksaan vuotta.

- 273 On kuitenkin korostettava, että määräaika, joka koskee 5.6.2019 annetun direktiivin 2019/904 5 artiklan saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, päättyy kyseisen direktiivin 17 artiklan 1 kohdan mukaan 3.7.2021 ja että tämän määräajan voidaan katsoa käytännössä vastaavan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevalle kiellolle asetettavaa kahden vuoden siirtymäaikaa. ECHAN ehdottamia kosmeettisiin valmisteisiin tarkoituksellisesti lisättävää mikromuovia koskevia siirtymäaikoja ei myöskään sovelleta kaikissa tapauksissa. Näin ollen niitä ei sovelleta mikrohelmiä sisältäviin kosmeettisiin valmisteisiin, koska ne voidaan helposti korvata luontaisilla aineilla, kuten mantelijauheella, kookospähkinöillä tai oliivinsiemenillä. Kun otetaan vielä huomioon, kuten komissio esittää, hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin kohtuullisen yksinkertaiset käyttötarkoitukset, on aiheellista katsoa, etteivät kyseiset kolme toimielintä ole ylittäneet harkintavaltansa rajoja, kun ne totesivat, että kyseisestä muovilajista valmistetut tuotteet tulisi kieltää ilman siirtymäaikaa.
- 274 Näin ollen kantajat eivät voi vedota ECHAN suosittamiin tarkoituksellisesti lisättävää mikromuovia koskeviin siirtymäaikoihin väittääkseen, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden kieltäminen kokonaan siirtymäaikaa asettamatta on suhteetonta.
- 275 Kolmanneksi kantajat väittävät, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevasta kiellosta aiheutuvat haitat ovat liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden, koska kyseiset kolme toimielintä ovat laiminlyöneet mainitun kiellon sosiaalisten ja taloudellisten vaikutusten arvioinnin.
- 276 Ihmisten terveyden suojelu on kuitenkin taloudellisia näkökohtia tärkeämpää, ja ympäristönsuojelu on yksi unionin keskeisistä tavoitteista. Tällaisten tavoitteiden merkitys on sellainen, että se voi oikeuttaa tietyille toimijoille aiheutuvat epäedulliset taloudelliset seuraukset, jotka voivat olla huomattaviakin (tuomio 12.12.2014, Xeda International v. komissio, T-269/11, ei julkaistu, EU:T:2014:1069, 138 kohta).
- 277 Kantajat myös tyytyvät vain väittämään, että kyseiset kolme toimielintä ovat laiminlyöneet direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn kiellon sosiaalisten ja taloudellisten vaikutusten arvioinnin. Ne eivät selitä, millaisia kiellon väitetysti aiheuttamat sosiaaliset ja taloudelliset haitat ovat, vaan viittaavat pelkästään – perustelematta tätä väitettä – esteisiin, joita kiello synnyttää nykyistä tehokkaamman oxo-biohajoavan tekniikan kehittämiseksi.
- 278 Näin ollen on pääteltävä, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskevalla kiellolla ylitetä sitä, mikä on tarpeen direktiivin 2019/904 ympäristön ja ihmisten terveyden suojelua koskevan tavoitteen saavuttamiseksi.
- 279 Näin ollen edellä olevista 259 ja 278 kohdasta seuraa, ettei mainittu kiello ole SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen vastainen.

- 280 Koska kyseistä periaatetta ei ole loukattu, ei ole tarpeen tutkia, onko tämä loukkaus riittävän ilmeinen, kuten edellä 42 kohdassa mainitussa unionin vastuun syntymisen ensimmäistä edellytystä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään.
- 281 Kolmannen lainvastaisuusväitteen toinen ja kolmas osa sekä sen ensimmäinen osa siltä osin, kuin se koskee SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen riittävän ilmeistä loukkaamista, on näin ollen hylättävä.
- 282 Kolmas lainvastaisuusväite on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

4. Neljäs lainvastaisuusväite, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun yleisen periaatteen riittävän ilmeistä loukkaamista

- 283 Neljännessä lainvastaisuusväitteessään kantajat väittävät, että kyseiset kolme toimielintä ovat loukanneet yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta yhtäältä kieltämällä oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta ei perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista, yhdeksää kertakäyttötuotetta lukuun ottamatta, ja toiseksi kieltämällä oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta ei ”kompostoitavana” markkinoitavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista.
- 284 Erityisesti oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden ja perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden, yhdeksää kertakäyttötuotetta lukuun ottamatta, erilaisen kohtelun osalta kantajat väittävät, ettei ole osoitettu, että oxo-biohajoava muovi olisi ympäristölle oxo-hajoavaa muovia tai perinteistä muovia haitallisempaa. Niiden mukaan oxo-biohajoava muovi ei pilkkoudu mikromuoviksi ja hajoaa biologisesti perinteistä muovia nopeammin. Sitä ei myöskään löydy roskakasoista perinteistä muovia enempää. Se voidaan kierrättää samalla tavalla kuin perinteinen muovi. Oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden ja perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden, yhdeksää kertakäyttötuotetta lukuun ottamatta, erilaisen kohtelun osalta kantajat väittävät vielä myös, ettei ole mitenkään perusteltavissa, että ainoastaan yhdeksän perinteisestä muovista valmistettua kertakäyttötuotetta kielletään, vaikka oxo-biohajoavasta muovista valmistetut tuotteet kielletään kokonaan.
- 285 Toissijaisesti kantajat väittävät, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty kiello vääristää eri biohajoavien muovilajien välistä kilpailua.
- 286 Parlamentti, neuvosto ja komissio kiistävät kantajien väitteet.
- 287 Aluksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta loukataan ainoastaan, jos toisiinsa rinnastettavia tilanteita kohdellaan eri tavalla tai jos erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavalla, ellei tällainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (ks. tuomio 5.12.2013, Solvay v. komissio, C-455/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:796, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 288 Erilaisten tilanteiden rinnastettavuutta on arvioitava kaikkien näille tilanteille ominaisten seikkojen kannalta. Nämä seikat on muun muassa määritettävä ja niitä on arvioitava unionin sen toimen kohteen ja päämäärän valossa, jolla kyseinen erottelu otetaan käyttöön. On myös otettava huomioon sen alan periaatteet ja tavoitteet, johon kyseinen toimi kuuluu (tuomio 16.12.2008, Arcelor Atlantique ja Lorraine ym., C-127/07, EU:C:2008:728, 26 kohta ja tuomio 19.12.2019, HK v. komissio, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 67 kohta).

- 289 On tutkittava yhtäältä, ovatko kyseiset kolme toimielintä loukanneet yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta, kun ne ovat kieltäneet oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta eivät perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden, lukuun ottamatta yhdeksää kertakäyttötuotetta, markkinoille saattamista, ja toisaalta, ovatko ne loukanneet mainittua periaatetta, kun ne ovat kieltäneet oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta eivät ”kompostoitavana” markkinoitavista muoveista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista.
- 290 Edellä 289 kohdassa mainituista kahdesta loukkaamisesta ensimmäisen osalta unionin yleinen tuomioistuin katsoo ensinnäkin, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden voida katsoa olevan tilanteessa, joka olisi rinnastettavissa perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden tilanteeseen.
- 291 Kolmannen lainvastaisuusväitteen tarkastelusta seuraa yhtäältä, että sen tieteellisen riskinarvioinnin perusteella, joka oli kyseisten kolmen toimielimen käytettävissä direktiivin 2019/904 laatimisen ja antamisen aikaan, ei voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi on ainakin tietyiltä osin, jotka liittyvät muun muassa sen kierrätykseen ja biohajoamiseen kaatopaikalla, perinteistä muovia ongelmallisempi muovilaji.
- 292 Tältä osin edellä olevista 129 ja 131 kohdasta ilmenee, että Eunomian tutkimuksen ja 16.1.2018 annetun kertomuksen mukaan kaatopaikan syvissä kerroksissa tapahtuvan biohajoamisen osalta hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi on kasvihuonekaasujen kannalta tarkasteltuna perinteistä muovia ongelmallisempaa.
- 293 Lisäksi, kuten edellä 234 kohdassa on todettu, hapettumista edistävää lisäainetta sisältävää muovia ei voida kierrättää perinteisen muovin kanssa ilman, että uusiomateriaalin laatu heikkenee.
- 294 Edellä olevista 127–131 kohdasta käy myös ilmi, että Eunomian tutkimuksen ja 16.1.2018 annetun kertomuksen mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi pilkkoutuu perinteistä muovia nopeammin mutta ettei voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että ensin mainitun nopeampi pilkkoutuminen johtaa siihen, että luontaisissa olosuhteissa, kuten myös meriympäristössä, sen kielteinen ympäristövaikutus kasvaa, koska se keskittyy lyhyemmälle ajanjaksolle.
- 295 Tätä painotetaan meressä esiintyvien jätteiden osalta 16.1.2018 annetun kertomuksen 4.3 osassa, jossa todetaan seuraavaa: ”Koska oxo-hajoava muovi todennäköisesti pilkkoutuu nopeammin kuin perinteinen muovi, mikromuovien esiintymiseen meriympäristössä liittyvät kielteiset vaikutukset keskittyvät lyhyemmälle ajanjaksolle. Tämä vaikutusten keskittyminen voi lopulta olla haitallisempaa kuin vaikutusten levittäytyminen pidemmälle ajanjaksolle, koska vaikutusten kohteena olevien yksilöiden, lajien ja elinympäristöjen osuus kasvaisi, samoin kuin vaikutusten painoarvo kunkin yksilön osalta.”
- 296 Tätä korostetaan myös Eunomian tutkimuksessa avoimessa ympäristössä tapahtuvan biohajoamisen osalta. Mainitussa tutkimuksessa todetaan seuraavaa: ”Hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin hajoaminen voi tapahtua paljon lyhyemmässä ajassa kuin perinteisen muovin hajoaminen. On kuitenkin kysyttävä, onko ympäristövaikutus sitäkin suurempi biohajoamisen aikana, kun otetaan huomioon vaihtoehtoinen skenaario.

- 297 Kantajat eivät voi edellä 291–294 kohdassa esitettyjen toteamusten kumoamiseksi vedota Queen Mary -yliopiston tutkimuksen tehneen tohtori R. Rosen ECHalle 3.5.2018 lähettämään kirjeeseen. On totta, että kyseisessä kirjeessä tohtori R. Rose toteaa olevansa ”yllättynyt siitä, että unioni ehdottaa sellaisen tuotteen kieltämistä, joka ei varmastikaan ole haitallisempi kuin muuntelematon [matalatiheyksinen polyeteeni eli perinteinen muovi], johon ei sovelleta samaa toimenpidettä” ja että ”säätämällä lakeja yhtä muovilajia vastaan ei ratkaista monien erityyppisten polysyklisen hiilivetyjen kasautumisen ongelmaa”. Kyseisessä kirjeessä viitataan tosin Queen Mary -yliopistossa kehitetyn uuden menetelmän käyttöön, ja sen osalta todettiin edellä 170 kohdassa, ettei sitä ole yleisesti hyväksytty ja ettei ole varmaa, että sen avulla voidaan saada todellisissa tilanteissa toistettavia tuloksia.
- 298 Kantajat eivät myöskään voi edellä 291–294 kohdassa esitettyjen toteamusten kumoamiseksi vedota Symphony Environmentalin vanhemman tutkijan todistajanlausunnon 19 kohdan c alakohtaan ja 47 kohdan b alakohtaan. On totta, että vanhempi tutkija toteaa todistajanlausunnossaan, että yhtäältä perinteinen muovi pilkkoutuu mikromuoviksi, joka säilyy ympäristössä kymmeniä tai satoja vuosia, ja että toisaalta kuluttajat, jotka heittävät muovijätteitä pois, eivät useinkaan vaivaudu miettimään, ovatko ne biohajoavia. On kuitenkin muistettava, että kuten edellä 179 kohdassa todetaan, mainitulle todistajanlausunnolle voidaan antaa vain vähäistä todistusarvoa. Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, koska ainoa todiste, jonka Symphony Environmentalin vanhempi tutkija mainitsee väitteidensä tueksi, on Intertek-laboratorion raportti, joka on laadittu, kuten edellä 182 kohdassa todettiin, Symphony Environmentalin pyynnöstä.
- 299 Siltä osin kuin kantajat pyrkivät vetoamaan kantajien toimitusjohtajan todistajanlausunnon 25 ja 26 kohtaan, joissa hän korostaa, viittaamatta kuitenkaan tieteelliseen tutkimukseen, että direktiivi 2019/904 on epä johdonmukainen, sillä siinä kielletään oxo-biohajoava muovi mutta ei perinteistä muovia eikä kompostoitavaa muovia, vaikka etenkin viimeksi mainitut eivät ole aidosti biohajoavia avoimessa ympäristössä eivätkä ne tuota todistettua ympäristöhyötyä, riittää, että muistutetaan, että kuten edellä 156 kohdassa on todettu, mainitulle todistajanlausunnolle voidaan antaa vain vähäistä todistusarvoa.
- 300 Toisaalta direktiivin 2019/904 johdanto-osan 36 perustelukappaleesta ilmenee, että sen tavoitteena on muun muassa ehkäistä ja vähentää tiettyjen kertakäyttöisten muovituotteiden, oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden ja muovia sisältävien kalastusvälineiden ympäristöön ja ihmisten terveyteen kohdistuvaa vaikutusta. Mainitulla direktiivillä ei siis pyritä kattamaan kaikkia muovituotteita, jotka voivat aiheuttaa riskin ympäristölle ja ihmisten terveydelle, vaan keskittämään toimet sinne, missä niitä eniten tarvitaan, kuten sen johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan kertakäyttöisten muovituotteiden osalta. Direktiivin 2019/904 1 artiklassa vahvistetaan, että sen tarkoituksena on muun muassa ehkäistä ja vähentää ”tiettyjen” muovituotteiden vaikutusta ympäristöön, erityisesti vesiympäristöön ja ihmisten terveyteen.
- 301 Kolmannen lainvastaisuusväitteen arvioinnin yhteydessä todettiin, että kyseiset kolme toimielintä katsoivat ilmeiseen arviointivirheeseen syylistymättä, että oxo-hajoavasta muovista valmistetut tuotteet vaikuttivat ympäristöön ja ihmisten terveyteen.
- 302 Koska edellä 288 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan erilaisten tilanteiden rinnastettavuutta on arvioitava unionin sen toimen kohteen ja päämäärän valossa, jolla kyseinen erottelu otetaan käyttöön, ei voida katsoa, että oxo-hajoavasta muovista valmistetut tuotteet,

joiden vaikutusta ympäristöön ja ihmisten terveyteen direktiivin 2019/904 tarkoituksena ja tavoitteena on ehkäistä ja vähentää, ovat tilanteessa, joka voidaan rinnastaa perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden tilanteeseen.

- 303 Näin ollen kyseiset kolme toimielintä eivät loukanneet yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta, kun ne kielsivät hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta eivät perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden, lukuun ottamatta yhdeksää kertakäyttötuotetta, markkinoille saattamista.
- 304 Kantajien väitettä, jonka mukaan mainitut toimielimet loukkasivat yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta, kun ne kielsivät ”kaikkien” hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta vain ”tiettyjen” perinteisestä muovista valmistettujen kertakäyttötuotteiden markkinoille saattamisen, ei voida hyväksyä. Direktiivin 2019/904 johdanto-osan 36 perustelukappaleesta ilmenee, että sen tavoitteena on muun muassa ehkäistä ja vähentää ”tiettyjen” kertakäyttöisten muovituotteiden ympäristöön ja ihmisten terveyteen kohdistuvaa vaikutusta, ja mainitun direktiivin johdanto-osan seitsemännestä perustelukappaleesta ilmenee, että jotta toimet voitaisiin keskittää sinne, missä niitä eniten tarvitaan, kyseisen direktiivin olisi katettava ainoastaan unionin rannoilta useimmin löydettävät kertakäyttöiset muovituotteet eli tuotteet, jotka on lueteltu mainitun direktiivin liitteessä olevassa B osassa. Näin ollen edellä 288 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti ei voida katsoa, että perinteisestä muovista valmistetut kertakäyttötuotteet, joita ei ole sisällytetty direktiivin 2019/904 liitteeseen olevaan luetteloon, ovat tilanteessa, joka voidaan rinnastaa hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden tilanteeseen. Näin ollen kyseiset kolme toimielintä eivät loukanneet yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta, kun ne kielsivät viimeksi mainittujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta eivät ensin mainittujen tuotteiden markkinoille saattamista.
- 305 Siltä osin kuin kantajien väite, jonka mukaan direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty markkinoille saattamista koskeva kieltö johtaa eri oxo-hajoavien muovilajien välisen kilpailun vääristymiseen, on ymmärrettävä siten, että kyseisten kolmen toimielimen väitetään loukanneen yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta siksi, että ne kielsivät paitsi oxo-hajoavasta muovista valmistetut tuotteet myös tuotteet, jotka on valmistettu muovista, jota kantajat kutsuvat ”oxo-biohajoavaksi”, sitä ei voida hyväksyä. Kolmannen lainvastaisuusväitteen tarkastelun yhteydessä on jo todettu, että mainitut toimielimet katsoivat ilmeiseen arviointivirheeseen syyllistymättä, ettei hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ole aidosti biohajoavaa ja ettei ole aiheellista tehdä eroa oxo-hajoavan muovin ja oxo-biohajoavan muovin välillä. Näin ollen ei voida väittää, että kyseiset toimielimet ovat loukanneet yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta siksi, että ne kohtelevat oxo-hajoavasta muovista valmistettuja tuotteita eri tavalla kuin tuotteita, jotka on valmistettu kantajien ”oxo-biohajoavaksi” kutsumasta muovista.
- 306 Toiseksi yhdenvertaisen kohtelun yleisen periaatteen loukkaamisesta, joka johtuisi siitä, että oxo-biohajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattaminen kielletään mutta ”kompostoitavana” markkinoitavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista ei kielletä, unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että kyseiset kaksi tuotelajia eivät ole toisiinsa rinnastettavassa tilanteessa.
- 307 Kolmannen lainvastaisuusväitteen tarkastelusta seuraa, että kyseiset kolme toimielintä totesivat ilmeiseen arviointivirheeseen syyllistymättä, että on olemassa riski, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole kompostoitavaa, minkä kantajat ovat myöntäneet, kuten edellä

216 kohdassa todettiin. Edellä 288 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti on syytä ottaa huomioon se seikka, että siinä missä direktiivin 2019/904 tarkoituksena ja tavoitteena on ehkäistä ja vähentää oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden vaikutusta, ”kompostoitavana” markkinoitavasta muovista valmistetut tuotteet eivät kuulu kyseisen direktiivin tarkoituksen ja tavoitteen piiriin.

- 308 Edellä olevista 303, 306 ja 307 kohdasta seuraa, etteivät kyseiset kolme toimielintä loukanneet yhdenvertaisen kohtelun yleistä periaatetta silloin, kun ne kielsivät hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamisen mutta eivät perinteisestä muovista valmistettujen tuotteiden, lukuun ottamatta yhdeksää kertakäyttötuotetta, eivätkä ”kompostoitavana” markkinoitavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista.
- 309 Koska kyseistä periaatetta ei ole loukattu, ei ole tarpeen tutkia, onko tämä loukkaus riittävän ilmeinen, kuten edellä 42 kohdassa mainitussa unionin vastuun syntymisen ensimmäistä edellytystä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään.
- 310 Neljäs lainvastaisuusväite on näin ollen hylättävä.

5. Viides lainvastaisuusväite, joka koskee perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklan ja 41 artiklan 1 kohdan ja SEUT 49 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista

- 311 Viides lainvastaisuusväite jakautuu kahteen osaan. Ensimmäisessä osassa kantajat väittävät, että kun kyseiset kolme toimielintä antoivat direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn kiellon, ne loukkasivat kantajien perusoikeuskirjan 16 artiklassa tarkoitettua elinkeinovapautta, perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistettua omistusoikeutta ja SEUT 49 artiklassa tarkoitettua sijoittautumisvapautta. Kyseinen kieltö estää niitä saattamasta unionin markkinoille tuotteita, jotka sisältävät niiden d2w-väkevöitettä. Toisessa osassa kantajat väittävät, että kyseisen kiellon antamisella loukataan niiden perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettua oikeutta hyvään hallintoon, sillä kyseiset kolme toimielintä eivät niiden mukaan olleet ottaneet huomioon merkityksellistä näyttöä eivätkä ne olleet noudattaneet asianmukaisia menettelyjä.
- 312 Parlamentti, neuvosto ja komissio kiistävät kantajien väitteet.

a) Viidennen lainvastaisuusväitteen ensimmäinen osa, joka koskee perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklan ja SEUT 49 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista

- 313 On tutkittava, ovatko kyseiset kolme toimielintä rikkoneet riittävän ilmeisellä tavalla ensinnäkin perusoikeuskirjan 16 artiklaa, toiseksi sen 17 artiklaa ja kolmanneksi SEUT 49 artiklaa.
- 314 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, ettei näin ole.
- 315 Perusoikeuskirjan elinkeinovapautta koskevan 16 artiklan rikkomisen osalta on ensiksi huomautettava, että kyseisellä säännöksellä annettu suoja käsittää vapauden harjoittaa taloudellista tai kaupallista toimintaa, sopimusvapauden ja vapaan kilpailun (tuomio 21.12.2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, 79 kohta). Lisäksi sopimusvapaus käsittää muun muassa taloudellisen yhteistyökumppanin valinnan vapauden sekä vapauden hinnoitella suorite (tuomio 22.1.2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, 43 kohta).

- 316 Perusoikeuskirjan 16 artiklassa vahvistettu elinkeinovapaus ei kuitenkaan ole ehdoton, vaan sitä on yhtäältä arvioitava sen tehtävän perusteella, joka sillä on yhteiskunnassa, ja toisaalta se on saatettava tasapainoon muiden unionin oikeusjärjestyksessä suojattujen intressien kanssa sekä muiden henkilöiden oikeuksien ja vapauksien kanssa (tuomio 21.12.2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, 80 kohta).
- 317 Kun otetaan huomioon perusoikeuskirjan 16 artiklan sanamuoto, jonka mukaan elinkeinovapaus tunnustetaan unionin oikeuden sekä kansallisten lainsäädäntöjen ja käytäntöjen mukaisesti ja joka eroaa siten sen II luvussa vahvistettujen muiden perusvapauksia koskevien artiklojen sanamuodoista ja muistuttaa läheisesti tiettyjen perusoikeuskirjan IV luvussa olevien määräysten sanamuotoa, elinkeinovapautteen voidaan puuttua moninlaisilla julkisen vallan toimilla, joilla voidaan yleisen edun nimissä rajoittaa taloudellisen toiminnan harjoittamista (tuomio 21.12.2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, 81 kohta).
- 318 Tämä ilmenee muun muassa tavasta, jolla unionin säännöstöä ja kansallista lainsäädäntöä ja käytäntöjä on sovellettava perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisen suhteellisuusperiaatteen valossa. Viimeksi mainitun määräyksen mukaan perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla ja niiden keskeistä sisältöä kunnioittaen, ja rajoitusten on suhteellisuusperiaatteen mukaisesti oltava välttämättömiä ja vastattava tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia (tuomio 22.1.2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, 47 ja 48 kohta ja tuomio 21.12.2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, 82 ja 83 kohta).
- 319 Nyt käsiteltävässä asiassa direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyllä kiellolla rajoitetaan kantajien elinkeinovapauden käyttöä. Yhtäältä kantajat pitävät kaupan d2w-väkevöitettä sisältävästä muovista valmistettuja tuotteita, kuten roskapusseja ja pakastepusseja, mikä niiltä kielletään vastedes kyseisellä kiellolla. Toisaalta mainittu kiello on omiaan vaikuttamaan kantajien pääasialliseen toimintaan eli d2w-väkevöitteen valmistukseen ja kaupan pitämiseen. Asianomainen pääasiallinen toiminta liittyy toimintaan, jossa saatetaan markkinoille oxo-hajoavasta muovista valmistettuja tuotteita, joten jälkimmäisen kieltäminen voisi aiheuttaa ensin mainittuun toimintaan kohdistuvia taloudellisia seurauksia ja vaikuttaa kantajien päätökseen jatkaa asianomaista toimintaa (ks. analogisesti tuomio 10.3.2020, IFSUA v. neuvosto, T-251/18, EU:T:2020:89, 150 ja 151 kohta).
- 320 Tästä rajoituksesta säädetään kuitenkin lailla eli direktiivissä 2019/904. Se ei myöskään vaikuta kantajien elinkeinovapauden keskeiseen sisältöön, koska sillä kielletään ainoastaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden saattaminen unionin markkinoille mutta ei niiden valmistamista. Kantajat voivat näin ollen jatkaa tällaisten tuotteiden valmistusta ja saattaa niitä markkinoille kolmansissa maissa. Ne voivat myös jatkaa d2w-väkevöitteensä valmistusta ja myydä sitä asiakkaille, jotka käyttävät sitä sellaisten tuotteiden valmistuksessa, joita ne aikovat saattaa markkinoille kolmansissa maissa. Lisäksi, kuten kolmannen lainvastaisuusväitteen tarkastelun yhteydessä todettiin, kyseinen rajoitus on välttämätön ja oikeasuhteinen ja se vastaa unionin tunnustamaa yleisen edun mukaista tavoitetta eli ympäristön ja ihmisten terveyden suojelua koskevaa tavoitetta.
- 321 Toiseksi rikkomisesta, joka koskee perusoikeuskirjan 17 artiklaa, on todettava, että kyseisessä artiklassa määrätään, että jokaisella on oikeus nauttia laillisesti hankkimastaan omaisuudesta sekä käyttää, luovuttaa ja testamentata sitä ja että keneltäkään ei saa riistää hänen omaisuuttaan paitsi yleisen edun sitä vaatiessa laissa säädetyissä tapauksissa ja laissa säädettyjen ehtojen mukaisesti ja

- siten, että hänelle suoritetaan kohtuullisessa ajassa oikeudenmukainen korvaus omaisuuden menetyksestä. Omaisuuden käyttöä voidaan säännellä lailla siinä määrin kuin se on yleisen edun mukaan välttämätöntä.
- 322 Oikeuskäytännön mukaan yksikään talouden toimija ei kuitenkaan voi vedota omaisuudensuojaan tietyn markkinaosuuden osalta, vaikka sillä olisi ollut kyseinen markkinaosuus ennen kyseisiin markkinoihin vaikuttavan toimenpiteen käyttöönottoa, koska tällainen markkinaosuus on ainoastaan hetkellinen taloudellinen asema, joka on alttiina vaaralle siitä, että olosuhteet muuttuvat. Talouden toimija ei voi myöskään vedota saavutettuun oikeuteen tai edes luottamuksensuojaan sellaisen olemassa olevan tilanteen säilyttämiseksi, jota voidaan muuttaa unionin toimielinten harkintavaltansa rajoissa tekemillä toimilla (tuomio 12.7.2005, Alliance for Natural Health ym., C-154/04 ja C-155/04, EU:C:2005:449, 128 kohta).
- 323 Nyt käsiteltävässä asiassa edellä 322 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että kantajat eivät voi vedota perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan antamaan suojaan siltä osin kuin on kyse niiden oikeudesta saattaa unionin markkinoille d2w-väkevöitettä (ks. analogisesti tuomio 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. komissio, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 60 kohta).
- 324 Kantajien väitteestä, jonka mukaan direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetty oxo-hajoavasta muovista valmistettujen tuotteiden markkinoille saattamista koskeva kieltä olisi vastoin perusoikeuskirjan 17 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan ”teollis- ja tekijänoikeudet turvataan” siksi, että se vähentäisi merkittävästi kantajien omistaman d2w-väkevöitteen kaavaa koskevan teollis- ja tekijänoikeuden arvoa, todetaan, että sitä ei voida hyväksyä. Vaikka kantajat täsmensivät, että mainittua väkevöitettä suojasi tavaramerkkioikeus ja sen tuotannossa tarvittava taitotieto, ne eivät kuitenkaan selostaneet, miksi kyseisiä oikeuksia olisi loukattu.
- 325 Joka tapauksessa on huomattava, ettei perusoikeuskirjan 17 artiklasta tai oikeuskäytännöstä seuraa, että teollis- ja tekijänoikeuksien suojaaminen olisi ehdottomasti taattava (ks. analogisesti tuomio 29.7.2019, Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, 56 kohta). Kaikkien perusoikeuskirjan 17 artiklan 2 kohtaan tehtävien rajoitusten on oltava perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisia. Käsiteltävässä asiassa kantajien omistaman d2w-väkevöitettä koskevan teollis- ja tekijänoikeuden käyttämisen rajoittamisesta, sikäli kuin oletetaan, että se on näytetty toteen, on säädetty laissa. Se ei loukkaa kyseisen oikeuden keskeistä sisältöä, koska sillä ei kielletä hapettumista edistävää lisäainetta sisältävästä muovista valmistettujen tuotteiden valmistusta eikä niiden myyntiä kolmansien maiden markkinoille eikä tällaisen lisäaineen valmistusta ja saattamista unionin markkinoille. Kuten kolmannen lainvastaisuusväitteen tarkastelun yhteydessä todettiin, tällainen rajoitus vastaa unionin tunnustamaa yleisen edun mukaista tavoitetta eli ympäristön ja ihmisten terveyden suojelua koskevaa tavoitetta eikä ylitä sitä, mikä on välttämätöntä.
- 326 Kolmanneksi SEUT 49 artiklan rikkomisen osalta on riittävää todeta, että kantajat eivät ole esittäneet syitä siihen, että hapettumista edistävää lisäainetta sisältävän muovin markkinoille saattamista koskeva kieltä loukkaisi niiden sijoittautumisvapautta.
- 327 Edellä 313–326 kohdassa esitetystä seuraa, että kyseiset kolme toimielintä eivät ole rikkoneet perusoikeuskirjan 16 artiklaa eivätkä sen 17 artiklaa eivätkä SEUT 49 artiklaa.
- 328 Koska mainittuja artikloja ei ole rikottu, ei ole tarpeen tutkia, onko tämä rikkominen riittävän ilmeinen, kuten edellä 42 kohdassa mainitussa unionin vastuun syntymisen ensimmäistä edellytystä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään.

329 Viidennen lainvastaisuusväitteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

b) Viidennen lainvastaisuusväitteen toinen osa, joka koskee perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistetun hyvää hallintoa koskevan oikeuden riittävän ilmeistä loukkaamista

330 Viidennen lainvastaisuusväitteensä toisessa osassa kantajat väittävät, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyn kiellon antamisella on loukattu niiden perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettua oikeutta hyvään hallintoon. Ne väittävät, etteivät kyseiset kolme toimielintä ole ottaneet huomioon merkityksellistä näyttöä eivätkä noudattaneet asianmukaisia menettelyjä.

331 Tällaista väitettä ei voida hyväksyä.

332 Tässä yhteydessä on riittävää todeta, että oikeuskäytännön mukaan hyvää hallintoa koskeva oikeus, sellaisena kuin se ilmenee perusoikeuskirjan 41 artiklasta, ei koske direktiivin 2019/904 kaltaisen säädöksen valmistelumenettelyä (ks. vastaavasti tuomio 14.10.1999, Atlanta v. Euroopan yhteisö, C-104/97 P, EU:C:1999:498, 37 kohta ja tuomio 12.6.2015, Health Food Manufacturers' Association ym. v. komissio, T-296/12, EU:T:2015:375, 98 kohta).

333 Näin ollen kyseiset kolme toimielintä eivät ole rikkoneet perusoikeuskirjan 41 artiklaa.

334 Koska mainittua artiklaa ei ole rikottu, ei ole tarpeen tutkia, onko tämä rikkominen riittävän ilmeinen, kuten edellä 42 kohdassa mainitussa unionin vastuun syntyminen ensimmäistä edellytystä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään.

335 Viidennen lainvastaisuusväitteen toinen osa on näin ollen hylättävä, mikä tarkoittaa, että kyseinen lainvastaisuusväite on hylättävä kokonaisuudessaan.

336 Edellä esitetystä seuraa, että jokainen viidestä lainvastaisuusväitteestä on hylättävä ja että kantajat eivät ole kyenneet osoittamaan, että oikeussääntöä, jonka tarkoituksena on antaa yksityisille oikeuksia, olisi rikottu riittävän ilmeisellä tavalla.

337 Koska, kuten edellä 41 kohdassa on todettu, sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntyminen edellytykset ovat kumulatiivisia, tämä kanne on hylättävä tällä perusteella ilman, että on tarpeen tutkia todellisen ja varman vahingon tai syy-yhteyden olemassaolon edellytyksiä.

IV Oikeudenkäyntikulut

338 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut parlamentin, neuvoston ja komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

- 1) Kanne hylätään.**
- 2) Symphony Environmental Technologies plc ja Symphony Environmental Ltd velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Van der Woude

Spielmann

Gålea

Julistettiin Luxemburgissa 31 päivänä tammikuuta 2024.

Allekirjoitukset

Sisällys

I	Asian tausta	2
II	Asianosaisten vaatimukset	3
III	Oikeudellinen arviointi	4
	A Pyyntö tiettyjen tietojen poistamisesta yleisön saatavilta	4
	B Alustava huomautus	5
	C Tutkittavaksi ottaminen	6
	D Asiakysymys	8
	1. Ensimmäinen lainvastaisuusväite, joka koskee REACH-asetuksen 68–73 artiklan rikkomista	9
	2. Toinen lainvastaisuusväite, joka koskee toimielinten välisen sopimuksen 12 ja 14–16 kohdan riittävän ilmeistä rikkomista	13
	3. Kolmas lainvastaisuusväite, joka koskee SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen riittävän ilmeistä loukkaamista ja SEUT 191 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista sekä ilmeisiä arviointivirheitä	15
	a) Väitteen ensimmäinen osa siltä osin kuin se koskee SEUT 191 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista	16
	1) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole aidosti biohajoavaa	18
	2) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei ole kompostoitavaa	31
	3) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi vaikuttaa kielteisesti perinteisten muovien kierrätykseen	33
	4) Väite, jonka mukaan hapettumista edistävää lisäainetta sisältävä muovi ei tuota todistettua ympäristöhyötyä	36
	5) Vastauskirjelmiin liitetty luettelo, joka sisältää kaikki asiakirjat, joita kyseiset kolme toimielintä eivät väitetysti ole ottaneet huomioon	37
	b) SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun yleisen suhteellisuusperiaatteen riittävän ilmeinen loukkaaminen	38
	1) Toinen osa, joka koskee sitä, että direktiivin 2019/904 tavoite ei ole toteutettavissa mainitun direktiivin 5 artiklassa säädetyllä kiellolla siltä osin kuin se koskee oxo-biohajoavaa muovia, ja ensimmäinen osa sikäli kuin se perustuu samaan väitteeseen	39

2) Kolmas osa, joka koskee sitä, että direktiivin 2019/904 5 artiklassa säädetyllä kiellolla siltä osin, kuin se koskee oxo-biohajoavaa muovia, ylitetään se, mikä on tarpeen mainitun direktiivin tavoitteen toteuttamiseksi	40
4. Neljäs lainvastaisuusväite, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun yleisen periaatteen riittävän ilmeistä loukkaamista	43
5. Viides lainvastaisuusväite, joka koskee perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklan ja 41 artiklan 1 kohdan ja SEUT 49 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista	47
a) Viidennen lainvastaisuusväitteen ensimmäinen osa, joka koskee perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklan ja SEUT 49 artiklan riittävän ilmeistä rikkomista	47
b) Viidennen lainvastaisuusväitteen toinen osa, joka koskee perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistetun hyvää hallintoa koskevan oikeuden riittävän ilmeistä loukkaamista	50
IV Oikeudenkäyntikulut	50